

SAKLAMBAÇ

İpek YÜKSEL *

Birden bir ses duyuldu. Yer sallandı, gök inledi patlamanın şiddetinden. Küçük kız ağlamaya başladı. Korkmuştu, titriyordu ağlarken. Koştı babasına sarıldı. Çünkü babası onu korurdu. Çok güçlüydü o. Her şeyi bilir, her şeyi görür, herkesi korurdu. Ama bir tek saklambaç oynamayı bilmezdi babası. Hep yenilirdi. Zehra saklanır ve babası hiç onu bulamazdı. Nasıl oluyordu bu iş? Nasıl bu kadar iyi saklanıyordu Zehra?

Babası, Abdullah Bey; zayıf, esmer, kısa boylu bir adamdı. Güldüğünde sağ gözünün altında bir çukur oluşurdu. Zehra'da babasını gıdıklayıp o çukura parmağını bastırırdı. Çok isterdi kendi gözünün altında da bir çukur olmasını. Parmağıyla kendi yüzüne bastırduğunda olacağını sanırdı minik kız. Zehra'nın annesi, Fatıma Hanım ise beyaz tenli, güzeller güzeli bir kadındı. Siyah uzun saçları başörtüsünün içinde hep örülü. Güldüğünde inci gibi dişleri parlardı yüzünde. "Zehra'nın güzelliği, Fatıma Hanım'dan gelir" derdi Abdullah Bey. Hep gülerken bilirdi küçük kız, annesini ve babasını. Mutlulardı tek göz evlerinde. Tek duaları huzurdu, güzel ülkelerinde bomba sesleri yükselmeden önce.

Bomba sesleri... Zehra'yı yerinden zıplatan, titreten, o küçük kalbinin çıkacakmış gibi atmasına sebep olan o korku dolu ses. Bir küçüğün hayatına atılmış acı bir bomba... Anlamamıştı Zehra ne olduğunu. Sadece çok korkuyordu. Abdullah Bey, küçük kızının titremesini durduramamıştı. Sesler iyice yükselmişti. Bomba seslerine insan çığlıkları karışmıştı. Zehra'nın korkusu gittikçe arttı. Fatıma Hanım kızını sardı sarmaladı, sımsıkı vücuduna yasladı. Göğsüne bastırıp küçük başını. Abdullah Bey masal anlatmaya başladı

kızına. Ancak Zehra hala ağlıyordu. Abdullah Bey aldı küçük kızını kucağına ve "hadi gel oyun oynayalım" dedi. Zehra'nın ağlaması birden durdu. "Ne oynayacağız?" diye sordu. Abdullah Bey gülererek "saklambaç" dedi. Biliyordu, küçük kız en çok saklambacı severdi. "Tamam. Ama evde saklanacak bir yer yok ki". Bük-tü boynunu Zehra ancak bir çözümü vardı "dışarı çıkalım orda oynayalım" dedi. Fakat Abdullah Bey'in amacı küçük kızını evde oyalayabilmektir. Belki bu sayede kurtarabilecekti bu karanlık günden. Abdullah Bey "Güzel kızım. Biz dışarıdakilerden saklanacağız." dedi. Zehra şaşırılmıştı. "Nasıl? Dışarda kim var ki?" Babası başladı anlatmaya "Dışarıdakiler bizi bulmaya çalışıyorlar. Onlar büyük büyük adamlar. Bu sesler bizi korkutmak için. Biz onlardan ne kadar iyi saklanırsak o kadar çabuk kurtulur ve oyunu kazanırız."

Zehra heyecanla dinledi babasını. "Ama bez bebeğimde bizimle saklanacak" dedi. Babası başını sallayarak onayladı. "Hadi başlasın oyun" diyerek minik kollarını havaya kaldırdı Zehra. Oysa hiç bilmiyordu oyun başlayalı çok olmuştu. İnsanlık üzerine oynanan oyun çoktan başlamıştı...

Saklandılar küçük Zehra, annesi ve babası. Her şey çok güzeldi! Tabii sadece Zehra için... Birden bir ses duyuldu. Bu kez daha yakından geldi ses. Çok şiddetliydi. Yer sarsıldı, kapılar açıldı. Her yer toz bulutuyla kaplandı. Nefes alınmıyor, uğultudan başka bir ses duyulmuyordu. Fatıma Hanım gözlerini açmaya çalıştı. Bir ışık, beyaz bir ışık gördü sadece. Döndü küçük kızına baktı hemen. "Kalk kızım. Hadi oyun bitti!" Zehra'dan ses yoktu. Tekrarladı Fatıma Hanım "hadi Zehra kalk. Hadi!" Zehra yine tepki vermedi. En sonunda Fatıma Hanım kızını kendine doğru çevirdi. Bu Zehra olamazdı. Küçük, güzel kız bu değildi. Kimdi bu çocuk? Nasıl buraya gelmişti? Güzel Zehra neredeydi? Korkardı Zehra karanlıktan, tek

başına kalmaktan. Minik kızını bulmalıydı. Fatıma Hanım'ın haykırılarıyla Abdullah Bey gözlerini açtı. Kocasına döndü, "kalk!" dedi. "Zehra yok. Onu bulmalıyız. Saklanmıştı onu bulalım." Abdullah baktı Fatıma'nın kucağındaki minik çocuğa. Yüzü kanlar içinde, elbisesi parçalanmış, elindeki bez bebeğe sıkıca sarılmış küçük kıza...

Bombaların esir aldığı şehirden küçük Zehra gitmişti. Bir çocuğu daha almıştı bu hain oyun. Abdullah Bey kızının yüzünü sildi elleriyle. Son kez yüzüne dokundu küçük Zehra'nın. Küçük kızdan geriye bir tek bez bebek kalmıştı. Abdullah ve Fatıma'nın hayatında bir tek bez bebek. Bastı kalbinin üzerine Fatıma Hanım bez bebeği. Zehra diye öptü bez parçasını, Zehra diye okşadı başını. Terk ettiler bombalar ülkesini. Bıraktılar tüm anılarını yıkılan evlerin arasında... Kendi ülkelerini bırakıp gelmek çok zor olmuştu onlar için. Sadece toprak parçası değildi bıraktıkları. Can parçalarını da esir düşen topraklarında bırakmışlardı. Hayat adı verilen sahnede en acımasız roller onlara verilmişti. Evlat acını taşımak kolay olmayacaktı.

Bir ev tuttular, bodrum katında tek göz bir ev. Yuva olamayacaktı onların evi. Çünkü can parçalarını esir düşen topraklarına emanet edip gelmişlerdi. Dört duvarın içine gün ışığı girecek tek bir delik yoktu. Zaten gün ışığını görseler de tanımazlardı. Artık onların gözleri karanlık bakıyordu. Abdullah Bey ile Fatıma Hanım, tezgahın önünde yarım saate yakın konuşmadan durdular. Bu içi boş dört duvar nasıl ev olacaktı. Kapı ziliyle irkildiler. Bir gürültü vardı apartmanda. Hiç tanımadıkları insanlar ellerinde eşyalarla onların kapısına gelmişlerdi. Kimseden ses çıkmıyordu.

Merdivenlerin başında duran, yaşlı bir amca sessizliği bozdu. "Hoş geldiniz!" dedi. Abdullah Bey sesin geldiği tarafa baktı, gülümseyerek "Hoş bulduk" diye

cevapladı. Her şey tamam da bu eşyalar neydi? Tam o sırada yaşlı adam söze girdi. "Hepimiz zorluklarla bugünlere geldik. Komşular sizin için birkaç eşya hazırladı. Kabul ederseniz seviniriz. Ayrıca yorgunsunuzdur, izin verin biran önce evinizi kuralım ve dinlenin" dedi. Abdullah Bey ile Fatıma Hanım şaşırılmışlardı. Komşulardan kimi döşek getirdi, kimi yastık. Elbirliği ile kuruldu evleri. Her şey çok hızlı olmuştu. Abdullah Bey ile Fatıma Hanım bu hıza yetişememişlerdi. Bilmedikleri bir ülkede, tanımadıkları insanlar yuva kurdular onlar için. Şükretmekten başka bir şey yoktu dillerinde.

Abdullah Bey'i yine uyku tutmamıştı. Günün aydınlanmasını bekliyordu sadece. Kafasındaki sorular bir türlü çözüme ulaşamamıştı. Nasıl çıkacağını bilmiyordu bu çaresizliğin içinden. Ezan sesi düşüncelerini böldü Abdullah Bey'in. Sessizce oturduğu divandan kalkıp seccadesine yöneldi. Tam o sırada Fatıma Hanım'ın sayıkladığını işitti. O karanlık günden beri Fatıma Hanım hep ağlayarak uyanırdı. Hep aynı rüyayı gördüğünü söylerdi. Beş yıl geçmesine rağmen yine aynı korkunç rüya. Tek başına, taş yığınlarının altında kalmıştı rüyasında Fatıma Hanım. Abdullah Bey uyandırdı hemen eşini. Sakinleşmesi için bir bardak su getirdi. Fatıma Hanım biraz olsun rüyanın etkisinden kurtulmuştu. Abdullah Bey hazırlanmaya başladı dışarı çıkmak için. Erken çıkardı her sabah evden. İşe gideceğinden değil, iş bulabilmek için. Her sabah iş arar dururdu. Günlük işler bulursa ne ala eve bir ekmek götürebilirdi. Bulamazsa yine aç yatarlardı olsun bomba sesi yoktu odalarında. Yine sabah çıktı evden, umudu cebinde. Yine çaldı bir kapıyı iş istedi. Yine bulamamıştı evine götürececek bir lokma ekmek parasını. Abdullah Bey'e ağır gelmişti artık bu yaşadıkları. Zayıf vücudu daha fazla taşıyamadı bu çaresizliği. Yere yığıldı. Son nefesini kızının adını söylemek için kullanmıştı. Zehra...

Akşam olmadan ulaştı haber Fatıma Hanım'a. Göç ettikleri yerde onların evi olamamıştı. Yine bir can vermişti Fatıma Hanım. Bu kez göğsüne basacağı bir bez bebek bile kalmamıştı.

Bombalar ülkesinden gelmişti onlar. Küçük kızlarını bir saklambaca kurban vermişlerdi. Büyüklerin acımasız oyununa. Şimdi de hayat arkadaşları gitmişti Fatıma Hanım'ın. Yine iyi saklanamamışlardı. Yine sobelemişti bu acımasız oyun onları. Hem de bu kez bir lokma ekmek uğruna...**

*İpek YÜKSEL/ Adnan Menderes Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, Yüksek Lisans Öğrencisi,

**Yeni Fikir Stratejik Araştırmaları Derneği (Yeni Fikir SAM)'ın T.C. İçişleri Bakanlığı

Dernekler Dairesi Başkanlığı'nın PRODES dahilinde Türkiye Kızılay Derneği Aydın Şube Başkanlığı ve Adnan Menderes Üniversitesi ortaklığında yapılan "Göçmen Sorununa Genç Bakış" İsimli yarışmada **hikaye** dalında 7. olan eser.

HIDE AND SEEK

Suddenly there was a sound. The earth is shaken, the sky wailed with the intensity of the explosion severity. The little girl started crying. She was scared and was shivering while crying. She ran and hugged her father. Because her father would protect her. He was so strong. He knows everything, sees everything and protects everybody. But her dad only did not know how to play hide-and-peek. He was always defeated. Zehra hid and her father could never find her. How was it happening? How was Zehra hiding so well?

Her father, Mr. Abdullah; He was a thin, dark skinned, short man. When he would laugh a pit formed under his right eye. Zehra used to tickle his father and suppressed his finger to that pit. She wants so much to have a pit under her own eyes. Little girl thought she would have that pit when she pressed her face with her finger. Zehra's mother, Mrs. Fatima was a white-skinned, beautiful-looking woman. Her black long hair was always woven under the head covering. When she laughed, her pearl like teeth would shine on her face. Abdullah Bey said, "Zehra's beauty comes from Fatima". Little girl always knew her mother and her father when she was laughing. They were happy in their boxy house. Their only prayer was peace before the bombs rise in their beautiful country.

The sounds of the bombs ... That fearful voice that caused Zehra to jump, tremble, and made her little heart beat as if it was going to come out. A bitter bomb thrown into the life of a young one ... Zehra did not understand what happened. She was just so scared. Mrs. Abdullah could not stop her little girl's trembling. The voices were raised up. The bomb sounds were mixed with human screams. Zehra's fear increased. Mrs. Fatima wrapped her and leaned tightly against her body. She pressed her little head on her chest. Mr. Abdullah started telling a story to his daughter. But Zehra was still crying. Mr. Abdullah took the little girl in his arms and said, "Come on, let's play." Zehra's crying stopped suddenly. "What are we going to play?" She asked. Mr. Abdullah laughed and said "hide and seek". He knew, that the little girl liked hide and seek the most. "OK. But there is no place to hide in the house ". She got sad but there was a solution, "Well, we'll go out and play," he said. But Mr. Abdullah's intention was to satll the little girl in the house. Maybe in this way he could save this dark day. Mr. Abdullah said "My beautiful

daughter. We will hide from the ones in the outside. "Zehra was surprised." "How? Who is out there?" "His father started telling her," "Those in the outside are trying to find us. They are huge big guys. These voices started to scare us. The better we hide from them, the sooner we will get rid of them and win the game. "

Zehra listened to his father in excitement. "But my rag doll will hide with us," she said. Her father approved by shaking his head. Zehra raised her tiny arms, saying, "Come on, let the game begin." However, she did not know that the game had already begun. The game played on humanity has already begun ...

Little Zehra, her mother and her father hid. Everything was perfect! Of course, just for Zehra ... Suddenly there was a sound. This time the sound came closer. It was very violent. The ground shook and the doors opened. Everywhere was covered with dust clouds. No one could breathe, no sound was heard from the buzzing. Mrs. Fatima tried to open her eyes. She saw a light, just a white light. She turned at once and looked at her little girl. "Get up sweetie. The game is over!" "No voice from Zehra. Fatima replied "Come on, Zehra. Come on!" "Zehra did not react again. Finally Fatima turned her daughter towards herself. This could not be Zehra. That was not her small, beautiful girl. Who was this kid? How did she get here? Where was the beautiful Zehra? Zehra was afraid of the dark, of being alone. She should have found her little girl. Mr. Abdullah opened his eyes with the cries of Mrs. Fatima. She said to her husband, "Get up!" "Zehra isn't here. We have to find her. She is hiding let's find her." "Abdullah looked at the little child on Fatima's lap. The little girl face was covered in blood, her dress were torn, tightly wrapped her beige rag doll ...

The little Zehra had gone from the city where the bombs had captured it. This

treacherous game took another kid. Mr. Abdullah erased her daughters face. He touched little Zehra's face for the last time. A little rag doll was left behind from the little girl. In Abdullah and Fatima's life there only a rag doll. Mrs. Fatima pressed the rag doll against her heart. She kissed a rag calling Zehra, caressed the rag dolls head calling Zehra. Bombs abandoned her country. Left all the memories in between the demolished houses... It was very difficult for them to leave their country and coming here. It was not just a piece of land that they were leaving. They had left their daughter in their captive lands. The most brutal role was given to them on stage called life. The grief of losing a child would not be easy to bear.

They rented a boxy house on the basement floor. Their house would not be their home. Because they entrusted their daughter to their captive land. There was not a single hole in the four walls for the daylight to enter. They wouldn't be recognizing the sunlight anyway. Now their eyes were looking dark. Mr. Abdullah and Mrs. Fatima stood in front of the counter for about half an hour before talking. How would this hollow four walls would be home. They startled with the door bell. There was a noise in the apartment. The people they never knew had come to their door with the goods in their hands. No one was making a sound.

An old man standing at the top of the stairs disturbed the silence. "Welcome," he said. Mr. Abdullah looked over where the sound came, smiling, "Thank you," he replied. Everything was all right but what were these things? At that moment the old man said "We've all come up to this day with difficulties. The neighbors prepared a few things for you. We will be delighted if you accept it. Beside you must be tired, let us help you establish your house so that you could relax," they said. Mr. Abdullah and Mrs. Fatima were surprised. Some of

the neighbors brought mattresses, some of them pillows. Their house was established with co-operation. Everything was so fast. Mr. Abdullah and Mrs. Fatima could not reach this pace. In a country they do not know, people they do not know had set up their home for them. There was nothing but gratitude in your tongues.

Mr. Abdullah could not sleep again. He was just waiting for the day. The questions in his head could not find a solution. He did not know how to get out of this desperation. Adhan's voice disturbed Mr. Abdullah's thoughts. He got up from the sofa where he sat quietly and headed to his prayer rug. At that moment he heard that Fatima was talking in her sleep. Since that dark day Fatima always woke up crying. She said that she always saw the same dream. Though it has been five years, it is still a horrible nightmare. Fatima all alone, was under her stack of stones in her nightmare. Mr. Abdullah woke his wife up immediately. He brought a glass of water to cool her down. Mrs. Fatima in the least got over her nightmare. Mr. Abdullah started preparing to go out. He always goes out early to work. Not to go to work, but to find a job. Every morning he looks for a job. If he finds a day work, then he could bring a bread home. If he couldn't find it, they would sleep hungry again, at least there was no sound of bombs in their rooms. He went out again in the morning, his hope in his pocket. He knocked on a door again and asked for a job. He could not find a job and a bite of bread to take home. All that had happened had stuck in Mr. Abdullah gizzard. His thin body couldn't carry this desperation anymore. He tumbled down. He used his last breath to say his daughter's name. Zehra ...

The news reached to Mrs. Fatima before evening. The place they migrated didn't become their home. Mrs. Fatima had lost another one. This time there was not even

a rag doll left for her to press it to her chest.

They came from the bomb country. They sacrificed their little girls to hide and seek. To the ruthless game of the elders. Now Mrs. Fatima's life partner was gone. They could not hide well again. She was tagged again in this brutal game. And this time just for a bite of bread...

VERSTECKSPIEL

Plötzlich kam einen Ton. Die Erde bebte, der Himmel Donnerte von der Explosion. Das kleine Mädchen begann zu weinen. Aus Angst, weinte Sie mit einem zitternde Stimme. Sie lief und umarmte seinen Vater. Weil der Vater sie beschützte.

Er war sehr stark. Er hatte alles gewusst, er sah alles und er beschütze sie alle. Aber eins wusste er nicht, Versteckspielen. Er hatte jedes Mal verloren.

Zehra versteckte sich immer und ihr Vater konnte sie nie finden. Wie war das möglich? Wie konnte sich Zehra so gut verstecken?

Sein Vater, Abdullah war eine kurze Mann und auch sehr schwach. Beim Lachen bildete sich eine Tiefe unter seinem rechten Auge. Dann kitzelte Zahra seinen Vater, und drückte mit dem Finger in die Tiefe.

Sie hatte es auch einen unter ihrem Auge gehabt. Sie dachte, wen sie selbst mit dem Finger ins Gesicht drückt, könnte sie eine Lücke herstellen. Zehras Mutter, Fatima ist eine hellhäutige Dame und war wunderschön. Ihre schwarzen langen Haare in der Kopfbedeckung waren immer geflochten.

Beim Lachen glänzten seine Perlenzähne im Gesicht. „Die Schönheit von Zehra kommt von Fatima“ sagte Herrn Abdullah. Das kleine Mädchen erinnerte an seinem Vater und Mutter immer lächelnd.

Sie waren glücklich in ihrem ein einzigem Zimmer Wohnung. Ihr einziges Gebet war einer Ruhe, in ihrem schönen Land, bevor die Bombenanschläge sich erbeben. Bombenanschläge

Als würde Ihre Herz gleich stehen bleiben, solch eine ängstliche Lärm.

Es war ein bitterer Bombenanschlag auf einem kleinen Herzen.

Sie konnte keine Bedeutung dafür geben. Sie hatte einfach nur Angst.

Er konnte das Zittern seiner kleinen Tochter nicht stoppen.

Die Klänge wurden immer stärker. Die Bombenanschläge mischten sich mit dem menschlichen Geschrei.

Zehras Furcht wurde immer mehr.

Frau Fatima hat das Mädchen zuerst aufgewickelt und danach den Kopf ganz eng auf ihre Brust gedrückt.

Der Abdullah Bey begann ihr Geschichten zu erzählen.

Zehra jedoch noch weinte noch.

Abdullah Bey nahm das kleine Mädchen in seinen Armen und „Komm las uns ein Spiel

spielen“, sagte er. Zehra hatte plötzlich aufgehört zu weinen.

„Was wollen wir spielen?“, fragte sie. Der Abdullah Bey, lachend, „Versteckspiel“, sagte er.

Er wusste, es war ihr Lieblingsspiel. „OK. Aber es gibt keinen Platz im Haus zu verstecken“.

Zehra beugte den Kopf, aber sie hatte eine Lösung gefunden, „lass uns Draußen spielen“ sagte sie. Aber Abdullah Bey Ziel war das kleine Mädchen zu Hause abzulenken. Vielleicht könnte er dadurch ihr Leben noch retten, aus dieser finsternen Nacht.

Der Abdullah Bey: „Mein schönes Mädchen. Wir werden uns aus den Leuten von draußen verbergen“, sagte er.

Zehra war überrascht. „Wie? Wer ist da

draußen? “
Sein Vater begann „versuchen ihr zu erklären,

„sie versuchen uns zu finden“.

Sie waren große Männer. Die Klänge waren

um uns zu erschrecken. „Wenn wir besser verstecken könnten, würden wir das Spiel gewinnen und uns befreien“.

Zehra hörte eifrig zu seinem Vater zu.

„Aber mein Baby im Windel wird mit uns versteckt werden“, sagte sie.

Sein Vater nickte mit dem Kopf.

„Komm, lass uns mit dem Spiel beginnen“
Sie schwebte ihre winzige Arme vor Freude nach

oben. Sie wusste aber nicht, dass das Spiel schon längst angefangen war.

Das Spiel auf die Menschheit hatte bereits begonnen...

Sie hatten sich versteckt, die kleine Zehra, seine Mutter und der Vater.

Alles war sehr schön! Natürlich nur für Zehra ...

Plötzlich gab es einen Donner. Diesmal kam

der Ton kam näher.

Es war sehr intensiv. Die Erde bebte, die Türen

öffneten sich.

Überall war es mit Staubwolke bedeckt.

Man konnte nicht Atmen und nichts mehr hören.

Frau Fatima versuchte, seine Augen zu öffnen.

Sie sah ein Licht, nur ein weißes Licht.

Er schaute sich sofort nach ihrem kleinen Mädchen nach.

„Steh auf, Mädchen. Komm schon, ist das Spiel vorbei! “

Es gab keinen Ton von Zehra. Frau Fatima Wiederholte es, „kommen Zehra.

Komm schon! „Zehra reagierte immer noch

nicht. Schließlich wandte sie nach zu ihr um.

Es war nicht Zehra. Ihr Kleines hübscher

Tochter. Wer war dieses Kind?
Wie kam Sie hier her? Wo war die hübsche Zehra?
Zehra hatte Angst vor der Dunkelheit, allein zu sein.
Sie musste ihr kleines Mädchen finden. Durch Fatimas Geschrei öffnete Abdullah Bey seine Augen. Drehte sich zu ihrem Mann: „Steh auf!“, Sagte er.

„ Zehra ist nicht dar. Wir müssen Sie finden.
Sie hat sich bestimmt versteckt“.
Abdullah sah auf das kleine Kind die auf dem Schoß von Fatima lag.
Sein Gesicht war mit Blut befleckt, die Kleider zerrissen, das kleine Mädchen klammerte sich ganz fest an ihre Stoffpuppe...
Die ganze Stadt war durch Bomben vernichtet und verschwunden wie auch die kleine Zehra. Dieses tückische Spiel hatte wieder ein weiteres Kind weggenommen.
Abdullah Bey wischte ihr Gesicht mit den Händen. Einen Letztes mal berührte er Zehras Gesicht. Nur eine einzige Stoffpuppe blieb von ihr übrig. Es blieb für sie von ihr nur einer Stoffpuppe übrig. Sie drückte die Stoffpuppe auf ihr Herz.
Sie liebte diesen Schutt und streichelte es Zehra.
Sie hatten dieses Bombe verwüstetes Land verlassen.
Sie verließen alles, Erinnerungen der abgerissenen Häuser...
Es kam für sie sehr schwer bekommen, ihr eigenes Land zu verlassen.
Es war nicht nur ein Teil des Landes, was sie hinter sich gelassen hatten.
Sie hatten ein Teil des Lebens in diesem Boden verlassen

Man gab ihnen die Schwierigsten Rollen in der Leben Szene. Es würde für uns nicht einfach sein diesen Kinder Schmerz zu ertragen.

Sie hatten eine Wohnung als Einzelzimmer im Kellergeschoss, gemietet. Eine Familie wird es nicht mehr sein, weil einer der wichtigste Teil von sich fehlte.

Sie hatten es dort gelassen wo es alles gefangen genommen war.

Innerhalb der vier Wände gab es kein einziger

Ausgang zum Tageslicht.

Auch wenn es gäbe, würden sie sowieso nicht erkennen.

Sie sahen alles Dunkel. Frau Fatima und Herr Abdullah, standen vor einem Bank einer halben Stunde lang stehen ohne etwas zu sprechen.
Wie sollte dies, leer mit vier Wänden, ein Haus sein.

Sie wurden durch die Türklingel erschrocken. Es war ein Geräusch im Apartment. Ganz viele fremde Menschen kamen auf einmal bis an die Tür.

Sie hatten in den Händen etwas mitgebracht. Niemand sprach.

Der ältere Mannder am Anfang der Treppe stand brach das Schweigen, „Willkommen!“, Sagte er. Abdullah Bey schaute sie zuerst an und bedankte sich herzlich. Alles war ok aber ich warum hatten sie alle was mit?

Gerade in dem Augenblick trat wieder der alte Mann vor.

„Wir alle hatten bis jetzt Schwierigkeiten gehabt, wir haben für sie etwas mitgebracht, wir würden uns freuen wenn sie es annehmen. Sie sind bestimmt auch sehr müde, damit sie ausruhen können möchten wir ihnen beim Einbauen helfen. Frau Fatima und der Abdullah Bey waren sehr überrascht.

Einige der Nachbarn brachten Matratzen und ein paar Kissen.

Es ging alles sehr schnell. Der Abdullah Bey und die Fatma Hanım konnten an

dieser Geschwindigkeit nicht anpassen.
Fremde Menschen aus dem Fremden Land
hatten für sie die Wohnung ausgestattet.
Sie konnten sich Überdies nur bedanken.
Der
schlaf entging von Abdullah Bey.
Er wartete nur auf den Erleichterung des
Tages.
Alle Arten von Fragen waren in seinem
Kopf
und konnten keine Lösung finden.
Er wusste nicht, wie man aus dieser
Verzweiflung raus kommt.
Der Gesang von Ezanbrach seine Gedan-
ken.
Ganz leise stand er vom Sofa hoch und
ging
zum Gebet. Gerade in der Zeit hörte er das
Schnarchen von seiner Frau.
Seit dem dunklen Tag wachte sie immer
weinend auf.
Sie sagte, dass sie immer den gleichen
Traum sah.
Obwohl auch nach fünf Jahren immer
noch den schrecklichen Traum.
Sie war in ihrem Traum, ganz alleine unter
dem Steinhauengeblieben.
Der Abdullah Bey hat sie gleich erweckt.
Er brachte ein Glas Wasser zu beruhigen.
Frau Fatima wurde auch ein bisschen vom
Einfluss der Traum befreit. Abdullah Bey
begann um rauszugehen Vorbereitung zu
treffen.
Er ging jeden morgen Früh aus dem Haus.
Nicht um zu Arbeiten sondern um einen
Job zu finden.
Er ging jeden Morgen los um Arbeit zu
finden. Wen er ein Tagesarbeit fand,
konnte er sich die Nahrung für das Haus
kaufen.
Wenn nicht dann gingen sie hungrig ins
Bett, macht nichts Hauptsache es gab kei-
ne
Bombenanschläge. Mit der Hoffnung ging
er wieder am Morgen aus dem Hause.
Er klopfte wieder an eine Tür um einen
Job zu finden.

Wieder konnte er keine Arbeit finden um
ein Stück Brot mit nach Hause mitzuneh-
men.
Er konnte es nicht mehr ertragen alles was
erlebt hatte.
All diese Schwierigkeiten konnte sein
schlanker Körper nicht mehr ertragen.
Er fiel auf den Boden und verwendete
seinen
letzten Atemzug um den Namen des
Mädchens zu sagen, Zehra ...Frau Fatima
be
kam die Nachricht bevor es Abend wur-
de. Wo
sie Ausgewandert waren hatten sie keine
zu Hause.
Noch einmal hatte sie ein Leben verloren.
Diesmal hatte sie nicht mal eine Stoffpup-
pe um Brust zu drücken. Sie kamen aus
dem Land von Bombenschlägen.
Sie hatten ihre Tochter zu einem grausam-
en Versteckspiel er Großen als Opfer
gegeben. Und jetzt hatte sie noch ihre
Lebens Gefährten verloren.
Sie konnten sich noch trotzdem gut
verstecken.
Dieses grausame Spiel hatte sie noch ein-
mal
erwischt.
Diesmal war es aber um ein Stück Brot...

الغميضة

وفجأة سمع صوت مدوي تزعزعت الارض
واسودت السماء جراء الانفجار فبدات طفلة
صغيرة بالبكاء خافت حتى انها كانت ترتجف
وهي تبكي ركضت وعانقت اباهما فهو الوحيد
الذي يحميها فهو قوي وله دراية بكل شيء
بالنسبة لها فهو يحمي كل فرد من افراد أسرته
لكن شيء واحد لا يحسن فعله الا وهي لعبة
الغميضة كان دائما يخسر فكلمها اختبئت زهراء
لم يستطع ايجادها فكيف ذلك كيف كانتستطيع
الاختباء بهذه الطريقة الجيدة

ابوها السيد عبد الله رجل اسمر قصير القامة
فعندما كان يضحك كانت تظهر حفرة تحت عينه
اليمنى لذلك كانت زهراء تضغضغ اباهما عمدا
لكي تلمس تلك الحفرة في وجهه فكانت هي كذلك
تتمنى الحصول على واحدة مثلها لذلك كانت
تضغضغ على وجهها باصبعها الصغير املة
الحصول على حفرة في وجهها لام زهراء
السيدة فاطمة بشرة بيضاء اللون فقد كانت جميلة
الجميلات شعرها الاسود لاطويل كانت تغطيه
دائما وعندما كانت تبتمس تشرق اسنانها كخط
ابيض فقد كان السيد عبد الله دائما يمدح زوجته
قائات * الجمال الذي تتمتع به زهراء قد اخذته
من امها فاطمة * كانوا يعيشون بسعادة اسرة
واحدة ببيتهم كان دعائهم الوحيد العيش بسلام
قيل ان تعلقوا صوت القنابل في بلدهم **
اصوات القنابل ***** قفزت زهراء من
مكانها وقلباها الصغير كان يرجف من شدة هول
الصوت كانه سيخرج من مكانه * قنبلة بانسة
القيت في حياة هذه الصغيرة * لم تفهم زهراء
ماذا يحصل كانت تشعر بالخوف فقط* لم يستطع
السيد عبد الله ان يدع حدا لخوف ابنته فالاصوات
كانت قد بدات بالتعالي اكثر فاكثر *****
اختلط دوي القنابل بصراخ الناس فازداد خوفها
عانقت فاطمة ابنتها بقوة وحعلت لراسها الصغير
مكانا على صدرها رغم سرد حكاية لها الى انها
لم تتوقف عن البكاء اخدها عبد الله حاملا اياها
بين ذراعيه ومخاطبا لها **تعالى لنلعب سويا
** فجأة توقف بكاهها * ماذا سنلعب * سائلة اياه
* اجابها عبد الله مبتسما * سنلعب الغميضة *
فقد كانت زهراء تحب لعبة الغميضة كثيرا *
موافقة لكن ليس في البيت مكان للاختباء فيه *
احابت زهراء مطاطاة راسها لكن هناك حل

يالبي لنلعب في الخارج* اجابت مضيفة لكن
السيد عبد الله كان هدفهان يحمي ابنته ان يلعبا
في المنزل فلربما يجعل هذا من يومها الاسود
يمر **ابنتي الحميلة نحن سنختبئ من النس
الموجودسن في الخاج* اضاف عبد الله * كيف
ذلك من موجود في الخارج اجابت زهراء
مستغربة

فبدا عبد الله بشرح لها مايحصل خارجا ابنتي
الناس الموجودة خارجا هم اناس اقوساء اماس
ضخمة يحاولون اياخافنا بهذه الاصوات لذلك
يجب علينا الاختباء منهم جيدا وهكذا سننفوز
باللعبه

كانت زهراء تنصت لاييها بحزم سنختبئ معنا
دميتي ايضا اليس كذلك احابت متسائلة اشار عبد
اللا بلايجاب محلركا راسه رفعت زهراء يديها
الصغيلرتين في الهواء فرحا فالمسكينة لم تكن
تعلم ان اللعبه قد بدات مسبقا لعبه في حق
الانسانية

اختبا كل من زهراء وامها وابوها فقد كان كل
شيئ جميل طبعها بالنسبة لها فقط فجأة سمع ذلك
الصوت من جديد لكنه هاذه المرة كان قريبا
وقويا جدا اهترت الارض وفتحت الابواب
فاصبح المكان مليئا بالغبار فاصبح التنفس صعبا
هناكن لم يعد يسمع شيئ سوى صوت الطنين
الذي يدوي في ارجاء المكان كانت فاطمة
تحاول فتح عينيها فلم تستطع رؤية سوى شعاع
ابيض استدارت نحو ابنتها مخاطبة اياها *
زهراء صغيرتي انهضي هيا فاللعبه قد انتهت
** فقط ومع الاسف لم يصدر اي صوت ولا
جواب من زهراء الصغيرة ** هيا زهراء
قومي حببيني هيا **مكررة لكلامها لكن
ومجددا لم يكن هناك اي ردة فعل فالاخير ادارت
فاطمة جسد فاطمة نحوها * لا يمكن ان تكون
هذه ابنتي ا الجميلة من هذه الفتاة كيف جاءت
الى هنا اين هي زهراء فزهراء لاتستطيع البقاء
وحيدة فهي تخاف من الظلام كان على فاطمة
ايجاد ابنتها

فتح عبد الله عينيه على صوت صراخ فاطمة *
هيا انهض فزهراء ليست موجودة يجب علينا
البحث عنها فهي مختبئة في مكان ما * صاحت
فاطمة نظر عبد الله الى الفتاة بين ذراعي زوجته
فقد كان وجهها غارقا في الدماء لباسها ممزق
وفي يدها دميتها المصنوعة من القماش

الاتناء سمع صوت انين فاطمة فهي منذ ذلك اليوم المشؤوم وهي تستيقظ باكية فهي كل يوم ترى نفس الحلم يتكرر رغم مرور خمس سنوات على ذلك فهي ترى نفسها وحيدة في المنام تحت كومة من الحجارة قام عبد الله بايقاظ زوجته بسرعة واحظر لها كوبا من الماء لترتاح اعد عبد الله نفسه للخروج فكل صباح يخرج من البيت باكرا ليس للعمل بل للبحث عن عمل كل صباح يبحث بثعب عن عمل مناسب فان حصل ووجد عملا يعود في المساء بقطعة خبز وان لم يجد فينامون جائعين فعلى الاقل لايوجد صوت للقتابل هنا

اليوم كذلك خرج من البيت حاملا معه املا في ايجاد عمل طرق العديد من الابواب لكن ومع الاسف لم تكن هناك نتيجة لم يجد لقمة لعلها معه الى بيته عبد الله لم يحمل الوضع فجسده الهزيل لم يكن قويا كفاية لتحمل هذه الوضعية المزرية سقط ارضا وهو يلتقط اخر انفاسه منادسا باسم ابنته زهراء بحلول المساء وصل الخير الى السيدة فاطمة هجرتهم الى هنا لم يكن ماوى لهم كما اعتقدوا من قبل فقد فقدت فاطمة روحا اخرى اتوا من بلاد القنابل وفقدوا ابنتهم بسب لعبة غميضة تلك اللعبة اللعينة التي يلعبها الكبار

اما الان فقد رحل رفيق دربها كذلك فهم لم يستطيعوا الاختياء مجددا فقد نالت منهم هذه اللعبة مجددا وهذه المرة من اجل لقمة فقط..

رحلت زهراء من المدينة التي كانت اسيرة القنابل فقد سرقت هذه اللعبة اللعينة طفلا اخر مسح عبد الله وجه ابنته بيديه فقد كانت اخر مرة سيلمس فيها وجه زهراء الصغيرة لم يتبقى ورائها سوى دميته القماشية وضعت فاطمة الدمية على قلبها مقبلة اياها كانها قطعت من زهراء ظلت

رحلوا وتركوا موطن القنابل تركوا كل الذكريات بين البيوت المدمرة تركهم لبلدهم كان امرا صعبا بالنسبة لهم فهم لم يتركوا قطعة من التراب ورائهم فقط بل قطعة من ارواحهم في ذلك البلد الاسير فالحياة قدمت لهم اصعب الادوار للعبها فموت ابنتهم لم يكن بالسهل

استاجروا بيتا في الطابق الاول بمدينة بودروم فهذا البيت لن يكون ماوى لهم فقد تركوا وراؤهم قطعة من روحهم كامانة في ذلك التراب

لم يكن هناك منفذ لدخول اسعة السمش بين تلك الجدران وحتى وان كانت فلن يستطيعوا التعرف عليها فعيونهم لم تعد ترى سوى السواد جلس فاطمة وعبد الله لمدة نصف ساعة دون النطق بكلمة واحدة فهذه الجدران كيف لها ان تكون بيتا لهم سمعوا صوتا في الشقة وصوت الجرس يرن اتى ناس لا يعرفوهم يحملون في ايديهم اشياء

كسر الصمت الذي خيم على المكان رجل شيخ كان واقفا في مقدمة السلاالم * اهلا وسهلا بكم** مخاطبا اياهم ادار عبد الله وجهه نحو مصدر الصوت ورد مبتسما** شكرا لك** كل شي كان على مايرام فقط ماذا كانت قصة تلك الاغراض التي كانوا يحملوها في تلك الاتناء بدا الشيخ بالحديث** كلنا مررنا وتغلبنا على امور صعبة في حياتنا فالיום كل واحدنا قام باحضار بعض المساعدات لكم فان قبلتوهم منا سنكون ممتنين لكم** استغرب عبد الله وزوجته فاطمة فقد ضلوا عاجزين امام هذا المعروف كله فاناس وبلد غريب عنهم قاموا قاموا بتأسيس كلهم لهم لم يكن هناك احساس اجمل من هذا ولم يكن لهم شئ ليفعلوه سوى الشكر

لم يستطع عبد الله النوم مجددا كان ينتظر شروق الشمس فالاسئلة التي كانت تدور في ذهنه لم يستطع الاجابة عنها كيف سينقد نفسه من كل هذه الاوضاع قطع صوت الاذان حبل افكاره فقام ورتب سجادته استعدادا للصلاة في تلك

GİZLƏNPAÇ

Birdən bir səs eşidildi. Yer yelləndi, göy inlədi partlamının şiddətindən. Kiçik qız ağlamaya başladı. Qorxmışdı, titrəyirdi şəkəlkərkən. Qaçdı atasına sarıldı. Çünki atası onu qoruyardı. Çox güclü idi o. Hər şeyi bilər, hər şeyi görər, hər kəsi qoruyardı. Amma bir tək gizlənpaç oynamağı bilməzdi atası. Həmişə məğlub olardı. Zəhra saxlanar və atası heç onu tapa bilməzdi. Necə olurdu bu iş? Necə bu qədər yaxşı saxlanırdı Zəhra?

Atası, Abdullah Bəy; zəif, əsmər, qısa boylu bir adam idi. Güldüyündə sağ gözünün altında bir çuxur meydana gəlirdi. Zəhrada atasını qıdıqlayıb o çuxura barmağını basdırırdı. Çox istəyərdi öz gözünün altında da bir çuxur olmasını. Barmağıyla öz yüzünə basdırdığında olacağını sanardı kiçik qız. Zəhranın anası, Fatimə Xanım isə ağ bədənli, gözəllər gözəli bir qadın idi. Qara uzun saçları yaylığın içində həmişə hörülü. Güldüyündə inci kimi dişləri parlayardı üzündə. "Zəhranın gözəlliyi, Fatimə Xanımdan gəlir" deyərdi Abdullah Bəy. həmişə gülərkən bilərdi kiçik qız, anasını və atasını. Xoşbəxtlər idi tək göz evlərində. Tək duaları dinclik idi, gözəl ölkələrində bomba səsləri yüksəlmədən əvvəl.

Bomba səsləri... Zəhranı yerindən zıplatan, titrədən, o kiçik ürəyinin çıxacaq kimi atmasına səbəb olan o qorxu dolu səs. Bir kiçiyin həyatına atılmış ağırlı bir bomba... Anlamamışdı Zəhra nə olduğunu. Yalnız çox qorxurdu. Abdullah Bəy, kiçik qızının titrəməsini dayandıra bilməmişdi. Səslər yaxşıca yüksəlmişdi. Bomba səslərinə insan qışqırıqları qarışmış idi. Zəhranın qorxusu getdikcə artdı. Fatimə Xanım qızı qucaqladı sarmaladı, sıx bədəninə yasladı. Sınəsinə basdırdı kiçik başını. Abdullah Bəy nağıl izah etməyə başladı qızına. Ancaq Zəhra hələ ağlayırdı.

Abdullah Bəy götürdü kiçik qızı qucağına və "haydı gəl oyun oynayaq" dedi. Zəhranın ağlaması birdən dayandı. "Nə oynayaçağıq?" deyə soruşdu. Abdullah Bəy gülərək "gizlənpaç" dedi. Bilirdi, kiçik qız ən çox gizlənpaçı sevərdi. "Yaxşı. Amma evdə saxlanacaq bir yer yox ki". Bükdü boyunu Zəhra ancaq bir həlli vardı "çölə çıxaq orada oynayaq" dedi. Lakin Abdullah Bəyin məqsədi kiçik qızı evdə əyləndirə bilmək idi. Bəlkə bu sayədə qurtara biləcəkdi bu qaranlıq gündən. Abdullah Bəy "Gözəl qızım. Biz çöldəkilərdən gizlənəcəyik." dedi. Zəhra çaşmışdı. "Necə? Çöldə kim var ki?" Atası başladı izah etməyə "Çöldəkilər bizi tapmağa çalışırlar. Onlar böyük böyük adamlar. Bu səslər bizi qorxutmaq üçün. Biz onlardan nə qədər yaxşı saxlansa o qədər tez xilas olar və oyununu qazanarıq."

Zəhra həyəcanla dinlədi atasını. "Amma bez körpəmdə bizimlə saxlanacaq" dedi. Atası başını yelləyərək təsdiqlədi. "Haydı başlasın oyun" deyərək kiçik qollarını havaya qaldırdı Zəhra. Halbuki heç bilmirdi oyun başlayalı çox olmuşdu. İnsanlıq üzərinə oynanan oyun çoxdan başlamışdı...

Saxlandılar kiçik Zəhra, anası və atası. Hər şey çox gözəl idi! Təbii yalnız Zəhra üçün... Birdən bir səs eşidildi. Bu dəfə daha yaxından gəldi səs. Çox şiddətli idi. Yer sarsıldı, qapılar açıldı. Hər yer toz buluduyla örtüldü. Nəfəs alınmır, uğultudan başqa bir səs eşidilmirdi. Fatimə Xanım gözlərini açmağa çalışdı. Bir işıq, ağ bir işıq gördü yalnız. Döndü kiçik qızına baxdı dərhal. "Qalx qızım. Haydı oyun bitdi!" Zəhradan səs yox idi. Təkrarladı Fatimə Xanım "haydı Zəhra qalx. Haydı!" Zəhra yenə reaksiya vermədi. Ən sonunda Fatimə Xanım qızını özünə doğru çevirdi. Bu Zəhra ola bilməzdi. Kiçik, gözəl qızı bu deyildi. Kim idi bu uşaq? Necə bura gəlmişdi? Gözəl Zəhra harada idi? Qorxardı

Zəhra qaranlıqdan, tək başına qalmaqdan. Kiçik qızını tapmalı idi. Fatimə Xanımın qışqırıqlarıyla Abdullah Bəy gözlərini açdı. Ərinə döndü, "qalx!" dedi. "Zəhra yox. Onu tapmalıyıq. Saxlanmışdır onu tapaq." Abdullah baxdı Fatimənin qucağındakı kiçik uşağa. üzü qanlar içində, paltarı parçalanmış, əlindəki bez körpəyə möhkəmcə sarılmış kiçik qıza...

Bombaların əsir götürdüyü şəhərdən kiçik Zəhra getmişdi. Bir uşağı daha götürmüşdü bu xain oyun. Abdullah Bəy qızının yüzünü sildi əlləriylə. Son dəfə yüzünə toxundu kiçik Zəhranın. Kiçik qızdan geriyyə bir tək bez körpə qalmışdı. Abdullah və Fatimənin həyatında bir tək bez körpə. Basdı ürəyinin üzərinə Fatimə Xanım bez körpəsini. Zəhra deyə öpdü bez parçasını, Zəhra deyə oxşadı başını. Tərk etdilər bombalayar ölkəsini. Buraxdılar bütün xatirələrini yıxılan evlərin arasında... Öz ölkələrini buraxıb gəlmək çox çətin olmuşdu onlar üçün. Yalnız torpaq parçası deyildi buraxdıqları. Can parçalarını da əsir düşən torpaqlarında buraxmışlar idi. Həyat adı verilən səhnədə ən mərhəmətsiz rollar onlara verilmişdi. Övlad ağrını daşımaq asan olmayacaqdı.

Bir ev tutdular, zirzəmi tək göz bir ev. Yuva ola bilməyəcəkdi onların evi. Çünki can parçalarını əsir düşən torpaqlarına əmanət edib gəlmişlər idi. Dörd divarın içinə gün işığı girəcək tək bir dəlik yox idi. Onsuzda gün işığını görsələr də tanımazdılar. Artıq onların gözləri qaranlıq baxırdı. Abdullah Bəy ilə Fatimə Xanım, dəzgahın qarşısında yarım saata yaxın danışmadan dayandılar. Bu içi boş dörd divar necə ev olacaqdı. Qapı zəngiylə diksindilər. Bir səs-küy vardı mənzildə. Heç tanımayıdılar insanlar əllərində əşyalarla onların qapısına gəlmişlər idi. Kimsədən səs çıxmırdı.

Nərdivanların başında dayanan, yaşlı bir əmi səssizliyi pozdu. "Xoş gəldiniz!" dedi. Abdullah Bəy səsin gəldiyi tərəfə baxdı, gülümsəyərək "Xoş gördük" deyə cavablandırdı. Hər şey tamam da bu əşyalar nə idi? Tam o sırada yaşlı adam sözə girdi. "Hamımız çətinliklərlə bu günlərə gəldik. Qonşular sizin üçün bir neçə əşya hazırladı. Qəbul etsəniz sevinərik. Ayrıca yorğunsunuz, istirahət edin" dedi. Abdullah Bəy ilə Fatimə Xanım çəşmişlər idi. Qonşulardan kimi döşək gətirdi, kimi yastıq. Əlbirlik ilə quruldu evləri. Hər şey çox sürətli olmuşdu. Abdullah Bəy ilə Fatimə Xanım bu sürətə yetişə bilməmişlər idi. Bilmədikləri bir ölkədə, tanımayıdılar insanlar yuva qurdular onlar üçün. Şükr etməkdən başqa bir şey yox idi dillərində.

Abdullah Bəyi yenə yuxu tutmuşdu. Günün işıqlanmasını gözləyirdi yalnız. Başındakı suallar heç cür həllə çata bilməmişdi. Necə çıxacağını bilmirdi bu çarəsizliyin içindən. Azan səsi düşüncələrini böldü Abdullah Bəyin. Səssizcə oturduğu divandan qalxıb səcadəsinə yönəldi. Tam o sırada Fatimə Xanımın sayıqladığını eşitdi. O qaranlıq gündən bəri Fatimə Xanım həmişə ağlayaraq oyanardı. Hamı/həmişə eyni yuxunu gördüyünü söyləyərdi. Beş il keçməsinə baxmayaraq yenə eyni qorxunc yuxu. Tək başına, daş yığınlarının altında qalmışdı yuxusunda Fatimə Xanım. Abdullah Bəy oyandırdı dərhal yoldaşını. Sakitləşməsi üçün bir stəkan su gətirdi. Fatimə Xanım bir az olsun yuxunun təsirindən xilas olmuşdu. Abdullah Bəy hazırlanmağa başladı çölə çıxmaq üçün. Erkən çıxardı hər səhər evdən. İşə gedəcəyindən deyil, iş tapa bilmək üçün. Hər səhər iş axtarar dayanardı. Gündəlik işlər tapsa nə götürə evə bir çörək apara bilərdi. Tapa bilməzsə yenə aç yatardılar olsun bomba səsi yox idi otaqlarında. Yenə səhər çıxdı evdən, ümidi cibində. Yenə döydu bir qapını iş

istədi. Yenə tapa bilməmişdi evinə aparacaq bir loxma çörək pulunu. Abdullah Bəyə ağır gəlmişdi artıq bu yaşadıkları. Zəif bədəni daha çox daşıya bilmədi bu çarəsizliyi. Yerə yığıldı. Son nəfəsini qızının adını söyləmək üçün istifadə etmişdi. Zəhra...

Axşam olmadan çatdı xəbər Fatimə Xanıma. Köç etdikləri yerdə onların evi ola bilməmişdi. Yenə bir can vermişdi Fatimə Xanım. Bu dəfə sinəsinə basacağı bir bez körpə belə qalmamışdı.

Bombalar ölkəsindən gəlmişdi onlar. Kiçik qızlarını bir gizlənpaça qurban vermişlərdi. Böyüklərin mərhəmətsiz oyununa. İndi də həyat yoldaşı getmişdi Fatimə Xanımın. Yenə yaxşı gizlənə bilməmişdilər. Yenə tapdı bu mərhəmətsiz oyun onları. Həm də bu dəfə bir loxma çörək uğruna...

bazı pənah şdn

dəftə sdaı şndə şd. zmn tkan xord, htı az şdt anfjar smn nalıd. dxtrk kçk şruc bə grıə krd. trsıdə bud, grıə knan mlrızıd. dıvd bə şrf pdrş v bğl krd pdrş ra. çonkə nğbānāş pdrş bud. bsıar tñ v mnd bud pdrş. hme çız ra mıfəhdı, hme çız ra mıvdı v hme ks ra nğā mıkrđ. ama tñhā bazı pñhān şdn ra bld nbud pdrş. hms mıbzıd. zhrāz pñhān mışđ v pdrş hıç ora pıda krdə nmıtnāst. çə şm mışđv āın kar? çğonə bə xobı xod ra pñhān mıkrđ zhrā?

pdrş āqā ʻabdāllāh; yk mrd szıf, szıznə v qd kotāh dāşt. zmnıkə mıxndıd bə şrf zr pçm çp āş çqorı pıda mışđ. zhrā pdrş ra āzar dādə, pñçə āş ra bə çqorı dāxl mıkrđ. əlāqə dāşt kə vı h mtl pdrş çqor bāşđ. hr vqt bā pñçə āş ra dr zr pçm āş fşār mıāvrd, fkr mıkrđ kə az āv h mtl pdrş xāvāđ şđ. mādr zhrā xānm fātmə, yk zn sfıd çəhrə vıkı az zıbzātrın zn bud. mōı zıbzāş kə sıyā trın mōı bud hms bə çāb pıçāndə şđə bud. zmnıkə mıxndıd, dndānş mtl mrovārd mglom mışđ. āqā ʻabdāllāh mığft: ”mqıvōlı zhrā h m bə mtl mādrş āst.” zmnıkə dxtrk mıxndıd, mıfəhdı pdr v mādrş ra. bā dxtrk yk dānə şān bsıar xōşhāl bōnd. tñhā dēāı şān slç bud, pış azınkə dr kşor şān sdaı bmb v slç bud.

sdaı bmb hā... sdaı kə zhrā ra az çāı xod bldn krd, āv qlb nazkş ra bā sdaı vçştānk qrıb bud az çāış bıçā knd. ān bmb vçştānk kə dr zndğı yk çfl anfjar nmōd... çğonə bōdnş ra zhrā nfəhdə bud. çqz zıad trsıdə bud. āqā ʻabdāllāh lrzıdn dxtrk kçk āş ra tōqf dādə ntōāstə bud. sda hā bə mrātb bldntdr şđə bud. dr sdaı bmb bā sda ānsān hāı ykçā şđə bud. bə mrov vqt trs zhrā bə mrātb zıad mışđ. xānm fātmə dxtr dr bğl mıgrft, mçk dr bğl āş çāım grft. sr dxtrk ra bə sıznə āş çspānd. āqā ʻabdāllāh bə fçāıı çftn şruc krd. bāz h, hnoz grıə mıkrđ. āqā ʻabdāllāh dxtrş ra dr bğl grftə çft: ”bıā bā h m bazı knım.” grıān zhrā dēftā xāmos şđ. dxtrk: ”çı bazı mıknım” çftə prsıd. āqā ʻabdāllāh xndə knān çft ”bazı pñhān şdn.” dxtrk az ol h m mıfəhdı bazı pñhān şdn ra v h mçnān xılı dōst dāşt. ”drst āst, āmā dr xānə mā bə xāvr pñhān şdn çāıı ndārım?”. çqz bāı zhrā yk rāh çl vçōd dāşt, çft ”bə bırvon brāmdə bazı mıknım.” āmā hđf āqā ʻabdāllāh āın bud kə drxānə bāıd bazı knnd. şāıd bā āın karş nçāt pıda xāvāđ krd az āın rōz hāı tārıkı. āqā ʻabdāllāh çft ”dxtrk nāzm, mā az ksānıkə dr bırvon hstnd pñhān mışōım.” zhrā bā hıçān çft, çğonə? āıā dr bırvon kşı āst?” bçd pdrş tōvçıç dād ”ksānıkə dr bırvon hstnd, mıxōānd mā rā pıda knnd. ānhā ānsān hāı klān klān hstnd. āın sda hāı kə mışnōı, bçxāvr trsāndn mā hstnd. mā hr çdr kə az ānhā pñhān şōım, h mā çdr zōdntdr az şr şān r hāıı pıda mıknım v dr bazı xod brndə mışōım.” zhrā bā tççb pdrş ra çōş krd. āmā çft ”bāıd çōdı çk h m bā mā ykçā pñhān şōđ. pdrş bā dšt āş sr dxtrk ra nōāş dādə, çp vı rā çıvōl nmōd. zhrā slāh kçk āş rā bālā çrftə ”bazı şđ” çft. āv hıç nmıfəhdı kə bazı az vqt şruc şđə bud. bazı kə bā tçdır ānsān hā bazı mıkrđ, vqt şruc şđə bud....

pñhān şdnnd zhrāı kççlō, mādr v pdrş. hme çız xōıv bōđ! bılı dr vāç h mç çız bçxāvr zhrā bōđ... dēftā yk sda şndə şđ. āın dēçə az nzdıkı sda brāmd. bsıar bā şdt bud. zmn lrzıd, drōzə hā bāz şđ. hme şrf xāk ālıd şđ. nřs çrftə nmıtnōāstıv v çz az sdaı vçşt dıkr çızı nbōđ. xānm mıxōāst çşmānş rā bāz knd. çqz yk rōşnı rā dıd, sfıd rōşnı. rōış rā dōr dād v bə dxtrk kçk āş nğā krd. ”bālā şō dxtrm. bıbn bazı xlvāş şđ!” az zhrā sdaıı nmıbrāmd. tkrār xān fātmə çft ”brçız dxtrm!” bāz h m az zhrā kdam çrktı nşđ. dr āxır xānm fātmə zhrā rā bə şrf xōđ kşıd. āın zhrā şđə nmıtnōānd. dxtrk āv nbōđ. kı āst āın dxtr kçk? çğonə bə āınçā āmdə āst? dxtr zıbzāıv zhrā dr kçā bōđ mıtnōānd? zhrā az trıkı mıtrısdı v az bə tñhāıı māndn h mıtrısdı. bə şrf şōhrş rft, çft ”bālā şōıd!” zhrā nıst. āv rā bāıd pıda knıv. blkə pñhān şđə bāşđ, pıda knıv.” ʻabdāllāh bə çfl dr bğl fātmə bōd nğā krd. dıd bə dxtrk kə rōış xōn ālıd bōđ, lıās hāış tkə v prçə şđə bōđ, çōdı rā kə dr dštş dāşt, dr bğl āş mçk çrftə bōđ....

şəhrıkə āsır bmb şđə bōđ, zhrā rā bā xōđ brđ. yk çfl dıkr rā h, āın bazı xāın çrftə bōđ. āqā ʻabdāllāh rōı

بخاطر بیرون برآمدن گرفت. هر صبح زود از خانه بیرون میشد. بخاطر به کار رفتنش نیست، بخاطر پیدا کردن کار میبرآمد. هر صبح کار میپایید. اگر کار روزانه پیدا میکرد، به خانه اش یکان دانه نان میبرد. اگر کار پیدا نشود، باز گشنه خواب میکردند و هرچه باشد صدای بمب نیست در خانه شان. باز از خانه برآمد بمید از خدا کرده. باز یک دروازه را تک تک زد، بخاطر کار پیدا کردن. باز هم پیدا نکرده بود پول یک لقمه نان را که به خانه اش ببرد. آقای عبدالله بسیار به تنگ آمده بود با این روزگارش. آن بدن ضعیفش باز نتوانست تحمل کند این همه بیچاره گی را. به زمین خورد. در نفس آخرین اش نام دخترش به زبان آورد. زهرا...

پیش ازینکه شام شود، خبر به خانم فاطمه رسید. در جای که مهاجر شده بودند خانه شان نبود. باز یک جانش راتسلیم کرده بود خانم فاطمه. این بار بخاطر بغل کردنش حتی گودی هم نمانده بود.

آنها از کشور بمب ها آمده بودند. دخترک کوچک شان را در یک بازی پت پتکان قربان کرده بودند. و بزرگان در یک بازی برحمانه. حال همسر زندگی خانم فاطمه رفت از این دنیا. باز هم خوب پنهان نشده بودند. باز آنها را سوبل کرده بود این بازی بیرحمانه. و هم، این بار بخاطر یک لقمه نان بود...

LE CACHE-CACHE

On a entendu une voie assourdissante. La terre a été tremblée, le ciel a été éclaté par l'impact de l'explosion. Elle avait peur. Elle frissonnait en pleurant. Elle a couru vers son père et elle a sauté au cou. Parce que son père la gardait. Il savait tout. Mais il ne savait pas le cache-cache. Il était toujours battu. Zehra se cachait et lui ne la trouvait pas. Comment Zehra se cachait si bien?

Son père, Monseigneur Abdullah était maigre, brune et court. Lorsqu'il rit il apparaissait sur son visage une fossette. Zehra touche sur cette fossette et elle le chatouillait. Elle voulait aussi avoir une petite fossette comme le papa. Elle croyait qu'elle pousse bien sur son visage, Elle l'aurait. La mère de Zehra, Madame Fatima, elle avait un visage tout blanc et elle était si belle. Elle avait des cheveux noirs et tressés sous son hijab. Lorsqu'elle rit les

دخترش را پاک کرد. برای آخرین بار به روی زهرا دست زد. از دخترک خورد فقط یک گودیگک مانده بود. به زندگی عبدالله و فاطمه فقط یک گودیگک مانده بود. خانم فاطمه قلب گودیگک را با دست اش فشار وارد کرد. زهرا گفته گودی را بوسید و سرش را نوازش داد. ترک گفتند بمب ها کشورش را. رها کردن آن همه چیز که در آتش جنگ سوخته بود... کشور شان را رها کرده، آمدن شان خیلی به مشکل تمام شده بود. چیزی که رها کرده بودند، فقط خاک نبود. جان هایشان را رها کردند، یعنی کسانی که به اسارت ظالم ها درآمده بود. سناریو که به نام زندگی بود، در صحنه هایش، درد آورترین رول هارا به آنها داده بود. انتقال دادن جان اولاد ها آسان نبود.

یک خانه را کرایه گرفتند، در منزل تاکوی اش برای ما یک خانه گرفتند. در خانه شان، زندگی کرده نمیشد. چونکه پارچه های از جان شانرا که به اسارت مانده بودند، رها کرده آمدند. در خانه که آمدیم، هیچ نور آفتاب برایش نمیتابید. اگر احيانا نور آفتاب را میدیدند هم نمیشناختند. لهذا چشمات شان فقط و فقط تاریکی را میدید. آقای عبدالله همراهی خانم فاطمه، در مقابل شمارنده، بدون ازینکه گپ بزنند نیم ساعت ماندند. این چهار دیوار خالی هیچگاه خانه شده نمیتوانست. با زنگ دروازه، دروازه را به عقب میکشیدیم. سرو صدایی بود در آپارتمان. اشخاص بیگانه با اسلحه دست داشته شان به اونها آمده بودند. از هیچ کدام ما صدا نبرآمد.

کاکای که در سر زینه ایستاد بود، خاموشی را برهم زد. گفت "خوش آمدید!". آقای عبدالله از آن طرف که صدا آمده بود نگاه کرد، با تبسم "خوش شدیم" گفته جواب داد. همه چیز درست است اما این اشیاها بخاطر چی است؟ در همان موقع آن ریش سفید شروع به گپ زدن نمود. "همه بخاطر مشکلات به اینجا آمدیم. همسایه گان بخاطر شما بعضی اشیا را آماده ساختند. انشالله قبول خواهید کرد، خوشحال خواهید شد. گفت "خاصا بسیار خسته خواهید باشید، اجازه دهید اولاً خانه تانرا بسازیم و شما رفع خسته گی تان را بگیریید." آقای عبدالله و خانم فاطمه بسیار تعجب کرده بود. بعضی از همسایه گان دوشک و بعضی هایشان هم بالشت آوردند. با دسته جمعی خانه شانرا ساختند. هرچیز به سرعت انجام یافته بود. عبدالله و خانم فاطمه، سرعت کار را دیده بسیار تعجب کرده بودند. کشور که آنرا هیچ بلد نبودند، انسانهای را که هیچ نمیشناختند برایشان خانه جور کردند. بجز از شکر گذاری از زبان شان چیزی دیگری نمیبرآمد.

باز هم خواب آقای عبدالله نیامده بود. فقط منتظر روشن شدن روز هایش بود. بعضی سوالات را که در ذهن بود جواب اش نرسیده بود. نمیدانست چگونه از این بیچاره گی نجات پیدا کند. صدای آذان مفکوره آقای عبدالله را پراگنده کرد. خاموشانه از جای خود برخاسته به طرف جای نماز خود روانه شد. در همان اثنا هذیان کردن فاطمه خانم را شنید. از او روز تارکی تابه حال فاطمه خانم گریه کنان از خواب اش بیدار میشد. همیشه به یک قسم خواب میدید. در حالیکه پنج سال سپری شده بود باز هم همان خواب را میدید. به تنهایی خود خانم فاطمه در زیر انبوه از سنگ ها مانده بود. آقای عبدالله خانم اش را دفعتا بیدار کرد. به خاطر رحمت کردن خانمش، یک گلاس آب را آورد. کم باشد هم، خانم فاطمه از تاثیر خواب خود که زیاد ترسیده بود راحتی پیدا کرده. آقای عبدالله آماده گی اش را

dents blanches brillèrent. Monseigneur Abdullah dit : « La beauté de Zehra vient de Madame Fatima. » Ils étaient heureux dans leur maisonnette avant des chutes des bombes.

Les éclats de bombes... Cette voix qui faisait peur Zehra était la cause de la tachycardie. Elle ne comprenait pas qu'est-ce qui s'était passé. Elle avait trop peur. Monseigneur Abdullah n'avait pas pu arrêter les tremblements de sa fille. Les cris et les éclats des bombes se mélangaient. Madame Fatima embrassait sa fille. Monseigneur Abdullah commençait à raconter un conte.

Mais petite Zehra pleurait encore.

Monseigneur Abdullah l'embrassait et il a dit : « Allez ! On va jouer. » Alors Zehra était calmée maintenant. « Qu'est-ce qu'on joue ? »

demandait-elle. Il a répondu : « Le cache-cache » Le but de Monseigneur Abdullah était de cacher sa fille. « Ma fille, nous allons nous cacher aux mauvais hommes. » « Mais qui est là ? » « Ils nous cherchent. Nous nous cachons bien pour gagner le jeu. »

Zehra était émue. « Mais mon bébé poupée se cache aussi avec nous » a-t-elle dit. Son père a dit « d'accord. On commence le jeu. » Mais le jeu était déjà commencé.

Zehra, sa mère et son père. Ils se sont cachés. Tout allait bien pour Zehra. On a entendu une voix. C'était plus proche. C'était dérangeant. Les portes se sont cassées. Les nuages de poussières ont couvert partout. On ne pouvait pas respirer. On n'entendait rien d'autre de bourdonnement. Madame Fatima a essayé ouvrir les yeux. Elle ne voyait qu'une lumière blanche. Elle a parlé à sa fille : « Lèves-toi, vas-y. C'est fini. Vas-y. » puis elle a tourné sa fille. Mais ce n'était pas sa fille. Elle ne la connaissait pas. Elle a parlé à son mari. « Où est Zehra ? Nous devons la retrouver. Elle se cachait bien. » Abdullah a re-

gardé la petite fille en sang qui était dans les bras de sa femme. Ses vêtements se sont déchirés.

La petite Zehra avait été leur quittance. Ce jeu néfaste a eu volé un autre enfant. Abdullah a effacé avec ses mains le visage de sa fille. Il a effleuré une dernière fois à sa fille. Son bébé poupée était dans ses bras.

Ils ont quitté non seulement leur pays mais aussi leurs mémoires. Il était difficile de vivre toutes ces souffrances.

Ils ont loué un petit appartement une chambre au sous-sol. Leur maison ne serait pas un foyer. Parce que leurs enfants ont été tombés sur le sol. Dans la cuisine ils ont resté une demi-heure sans parler. Soudain on sonne la porte. Madame Fatima a ouvert la porte. Il y avait quelque personne qui portaient quelque chose. Personne ne parlait.

Un homme âgé qui se trouva debout des escaliers a parlé. : « Bienvenu » Monseigneur Abdullah a répondu : « Merci beaucoup » Mais c'était quoi c'est meuble ? L'homme âgé a parlé de nouveau : « Nous avons aussi vécu plusieurs difficultés. Veuillez accepter ces meubles. »

Monseigneur Abdullah ne dormait pas cette nuit. Il attendait se réveiller le soleil. Il n'a pas encore trouvé les réponses dans sa tête. Il ne savait pas comment s'échapper. Il a entendu les délires de sa femme. Il y avait cinq ans elle faisait le même cauchemar depuis de la mort de sa fille. Elle était toute seule dans un décombres dans son cauchemar. Abdullah a réveillé sa femme. Il a donné un verre de l'eau. Abdullah s'est habillé pour sortir. Il sort tôt chaque matin pour trouver un travail quotidien. Ce jour-là il n'a pas travaillé. Il n'avait plus de force de résister pour tout. Il s'est affalé. Sa dernière respiration était: Zehra.

Avant la soirée la mauvaise nouvelle a été arrivée à Fatima. Son mari est décédé. Elle avait perdu une autre vie.

Ils sont venus du pays de bombes.
Leur petite fille s'est immolée pour un jeu.
Le jeu implacable des adultes. Cette vie
cruelle les a attrapés.

ЖАШЫНМАК

Кокустан бир үн угулду. Жер кыймылдап, асман күркүрөдү жарылуунун соккусунан. Кичинекей кыз ыйлап баштады. Коркту эле, ыйлап жатып титиреп жатты. Чуркап келип атасын кучакты. Анткени атасы аны коргойт эле. Ал күчтүү эле. Бардык нерсени билчү, бардык нерсени көрчү, баарын коргойт эле. Бирок бир гана жашынмак ойноону билбейт эле атасы. Ар дайым жеңилчү. Зехра жашынганда атасы аны эч таба албачу. Бул кандай болчу эле? Кантип мындай жакшы жашынчу эле Зехра?

Атасы, Абдулла; арык, кара тору, кыска бойлуу бир киши эле. Күлгөндө оң көзүнүн алдында бир чукур пайда болчу эле. Зехра дагы атасыны кытыгылап ал чукурга бармагыны койчу эле. Анын көзүнүн алдында да бир чукур болушун каалачу. Бармагы менен өзүнүн жүзүнө койсо болоорун ойлойт эле. Зехранын апасы, Фатима болсо ак жүздүү, сулуулар сулуусу бир аял эле. Узун кара чачтары жолук менен байланган. Күлгөндө бермет сыяктуу тиштери жаркылдайт.» Зехранын сулуулугу, апасы Фатимадан өткөн» дечү эле Абдулла Бек. Ар дайым күлүп жатып атасы менен апасын билчү кичинекей кыз. Бактылуу эле үйлөрүндө. Өлкөлөрүндө бомба үндөрү чыгуусунан мурун бир гана дубалары тынчтык эле.

Бомба үндөрү... Зехраны ордунан секирткен, титиреткен, ошол кичинекей жүрөгүнү түшүргөн корку толгон үн. Бир кичинекейдин жашоосуна атылган азаптуу бомба...

Зехра эмне болгонун түшүнө албады. Бир гана коркуп жатты. Абдулла Бек, кичинекей кызынын титирешин токтото албады эле. Үндөр катуу чыга баштады. Бомба үндөрүнө адамдардын ыйлары аралашты. Зехранын коркуусу барган сайын күчөдү. Фатима айым кызын кучактады, кучагына катуу кысты. Абдулла Бек жомок айтып баштады кызына. Бирок Зехра дагы эле ыйлап жатты. Абдулла Бек кызын кучагына алып «кел оюн ойнойлу» деди. Зехра дароо сооронду. «Эмне ойнойбуз?» деп сурады. Абдулла Бек күлүп «жашынмак» деди. Зехра таң калды. «Кандайча? Сыртта ким бар эле?» Атасы түшүндүрүп баштады «Сырттагылыр бизди табууга аракет кылып жатышат. Алар чоң чоң кишилер. Бул үндөр бизди коркутуу үчүн. Биз алардан канчалык жакшы жашынсак ошончолук тез кутулуп, оюнду жеңебиз.»

Зехра толкунданып атасын угуп жатты.» Бирок менин куклам дагы биз менен жашынат» деди. Атасы башын ийкеди.» Кана оюн башталсын» деп кичинекей колдорун жогору көтөрдү Зехра. А бирок оюн башталганына көп болгон эле. Адамдар үстүндө ойнолгон оюн башталганына көп болгон эле...

Зехра, атасы, апасы жашынышты. Баары жакшы эле. Албетте бир гана Зехра үчүн... Кокустан бир үн угулду. Бул жолкусунда дагы да жакындан угулду үн. Аябай катуу эле. Жер титиреди, эшиктер ачылды. Бардык жер чаңга капталды. Дем алынбай, гуулдагандан башка үн угулбай жатты. Фатима айым көздөрүн ачууга аракет кылды. Бир нур, бир жарык көрдү бир гана. Дароо кичинекей кызына кайрылып карады.» Тур кызым. Оюн бүттү.» Зехрадан үн чыкпады. Фатима айым кайталап «Бол Зехра тур!» Зехра дагы реакция бербеди. Аягында Фатима айым кызын өзүнө каратып тургузду. Бул Зехра болушу

мүмкүн эмес эле. Кичинекей сулуу кызы булл эмес болчу. Бул бала ким эле? Кантип бул жерге келди? Зехра каерде? Зехра караңгылыктан коркчу эле, жалгыз калуудан. Кичинекей кызын табу керек эле. Фатима кыйкырганда Абдулла дагы көздөрүн ачты. Күйөөсүнө карап «тур! Зехра жок. Аны табышыбыз керек. Жашынса керек анны табайлы»

Абдулла Фатиманын кучагындагы кичинекей балага карады. Жүзү канга толгон, көйнөгү айрылган, колундагы кукланы катуу кучактаган кызга... Зехра бомбалар басып алган шаардан кеткен эле. Бир баланы дагы алып кетти, бул адилетсиз оюн. Абдулла Бек кызынын жүзүнү аарчыды колдору менен. Акыркы жолу жүзүн сылады Зехранын. Кичинекей кызынан артында бир гана кукласы калды. Абдулла менен Фатиманын турмушунда бир гана кызынын кукласы калды. Фатима кукланын жүрөгүнүн үстүнө колун койду. Зехра деп өптү ал кукланы, Зехра деп анны сылады. Бомбалар өлкөсүнү таштап кетти. Бардык элестерини кыйраган үйлөрдүн арасына ташташты... Өз өлкөлөрүн таштап кетүү алар үчүн аябай оор болду. Бир гана топурак бөлүгү эмес болчу таштап кеткендери. Жанынын бөлүктөрүнү дагы ал жерлерде таштап кетишти. Жашоо аты берилген сахнада эң аянычтуу рождор аларга берилди эле. Бала жоготуу азабын тартуу оңой болбойт эле.

Бир үй арендага алышты, подвал кабатында бир комната үй. Алардын үйү уя боло албайт эле. Анткени жандарынын бир бөлүгүн туткундалган жерлерине аманат кылып таштап келишти. Төрт дубалдын ичине күн нуру кире турган бир да тешик жок эле. Күндүн нурун көрүшсө дагы таанышпайт болчу. Эми алардын көздөрү караңгылыкты көрчү болду.

Абдулла менен Фатима, орундуктун алдында жарым саатка жакын сүйлөшпөстөн турушту. Бул ичи бош дубал кандай үй болчу эле. Эшик чалынганда чочуй түшүштү. Бир ызычуу бар эле көп кабаттуу үйдө. Эч тааныбаган эле адамдар колдорунда буюдар менен алардын эшигине келишти. Эч кимден үн чыкпады.

Тепкичтердин башында турган, жашы өткөн бир байке үн чыгарды. "Кош келдиңер!" деди. Абдулла үн келген жака карап, күлүмсүрөп "Кош келдик" деп жооп берди. Бул эмне болгон буюдар эле? Дал ошол убакта жашы өткөн киши сүйлөй баштады. "Баарыбыз кыйынчылыктар менен бул күндөргө жеттик. Коңшулар силер үчүн бир топ буюм алып келди. Кабыл кылсаңар сүйүнөбүз. Чарчап турсаңар керек, уруксат берсеңер үйүңөргө жайгаштырайлы, анан силер эс алгыла" деди. Абдулла менен Фатима таң калышты. Коңшулардын бирөө төшөк, бирөө жаздык алып келди. Биргеликте үйгө жайгаштырышты. Бардык нерсе аябай тездик менен блду. Алар үчүн билбеген бир өлкөдө, тааныбаган адамдар уя курушту. Шүгүр кылуудан башка нерсе жок эле.

Абдулла дагы уктап албады. Таң атышын күтүп жатты. Башындагы суроолорго бир дагы чечим таба албады. Бул айласыздыктан кантип чыгаарын билбей жатты. Азан үнү Абдулланын ойлорун бөлдү. Үн чыгарбай отурган дивандан туруп саждага карай барды. Дал ошол убакта Фатиманын уйкусурап сүйлөгөнүн укту. Ал караңгылык күндөн бери Фатима ар дайым ыйлап ойгонот. Ар дайым бир түштү көрөөрүн айтчу эле. Беш жыл өткөнүнө карабай дагы эле ошол коркунучтуу түш. Фатима жалгыз, таштардын астында калган эле түшүндө. Абдулла аялын дароо ойготту. Тынчтануусу үчүн бир стакан

суу алып келди. Фатима бир аз болсо дагы түшүнүн таасиринен өзүнө келди. Абдулла сыртка чыгуу үчүн даярдана баштады. Үйүнө ар дайым эрте менен чыкчу эле. Жумушка баруу үчүн эмес, жумуш табуу үчүн. Ар таңда жумуш издечү. Күнүмдүк бир иш тапса үйгө нан алып келчү. Таба албай калса ач жатышат эле, эмне болсо дагы бомба үнү жок эле. Дагы үйдөн эртелеп чыкты, үмүт менен. Дагы бир эшикти тыккыдатып иш сурады. Дагы бир үйүнө алып бара турган нанга акча таба албады. Абдуллага эми бул жашоосу кыйын боло баштады. Арык жаны бул айласыздыкка чыдай албады. Жерге кулады. Акыркы демини кызынын атын айтып берди Зехра...

Кеч болбостон бул кабар Фатимага жетти. Көчүп барышкан жерлери дагы аларга үй боло албады. Дагы бир жолу Фатима жан берди. Бул жолкусунда көкүрөгүнө кысчу бир кукла дагы калбады.

Алар бомбалар өлкөсүндөн келди эле. Кичинекей кыздарыны бир жашынмака курман кылышты. Чоңдордун ташбоор оюнуна. Эми болсо Фатиманын өмүрлүк жолдошу кетти. Мында дагы жакшы жашына алышпады. Дагы бир жолу бул ташбоор оюн аларды сабаларды. Бул кез болсо бир тиштем нанды деп...

Прятки

Внезапно раздался звук. Земля качала, небеса застонали взрыв насилия. Маленькая девочка начала плакать. Он был напуган, дрожа крик. Она подбежала и обняла его отца. Потому что его отец защищал ее. Он был очень сильным. Знает все, видит все, что он будет защищать всех. Но он не знал, как играть в прятки и один отец. Он всегда был побежден. Хранится ZEHRA и ее

отец никогда не найти бы его. Как эта работа происходит? Как Zehra так хорошо скрывали?

Его отец, Абдулла бек; слабая, брюнетка, был человек коротким. Гул был сформирован, когда яма под правым глазом. Захра своего отца в яме он прижался палец. Он хотел бы быть отверстие в нижней части глаза. Он думал, что это было бы при нажатии пальцем на ее лице, маленькая девочка. Zehra мать, Фатима, с белой кожей леди, красивая, и она была красивой женщиной. всегда плетеный длинные волосы в черном головном уборе. жемчужные зубы сияли в его лице, когда смеется. «Zehra красоты, г-жа Фатима происходит от» неприятностей Абдуллы-бея. Он всегда знал, что смех маленькая девочка, ее мать и отец. Днем один глаз в доме. Один из спокойствия молитвы, прекрасной страны до бомбы возвыситься голоса.

Zehra над прыгающими бомбами шумы ... Захватывающий, заставляя его выбивает из маленького сердца, как будто она испуганный голос. Небольшая бомба брошены в горькую жизнь ... Zehra должна была понять, что это такое. Он был так напуган. Абдулла Бей, маленькая девочка не могла унять дрожь. Голоса были подняты хорошо. Бомба была смешана с звуком человеческих криков. Захра все более страха. Г-жа Фатима обстоятельства девочка была, подался в плотный тело. маленькая голова прижата к его груди. Абдулла бек начал рассказывать ей историю. Однако Zehra все еще плакала. Абдулла бек взял девочку на руки и «Давай играть в игру,» сказал он. Zehra плач внезапно остановился. «Что мы будем играть?» Спросил он. Абдулла Бей, смеясь, «прятки», сказал он. Он знал, как и большинство маленькой девочки прятки. «ОКей. Но нет места, чтобы спрятаться в доме ».

Zehra скрутить ему шею, но у него было решение, «давайте там в игре,» сказал он. Но цель Абдуллы Бей должен был отвлечь девочку домой. Может быть, этот темный день так, чтобы он мог восстановиться. Абдулла Бей, «Моя прекрасная девушка. Мы собираемся, чтобы скрыть от снаружи. «Он сказал. Zehra был удивлен. «Как? Кто что снаружи? «Его отец начал объяснять» Аутсайдеры пытаются найти нас. Они были большими большими людьми. Это звучит, чтобы напугать нас. Если мы скрываем, насколько хорошо он избавляется от них раньше, и мы выиграли игру".

Zehra жадно слушала его отцу. «Но памперсы моего ребенка будет храниться вместе с нами,» сказал он. Его отец кивнул головой. «Ну, пусть начнется игра,» он левитировать крошечные руки Zehra. Он не знал, Но ни одна игра не была самого начала. игры играют на человечество уже началась ...

Они спрятали небольшую ZEHRA, его мать и отец. Все было очень красиво! Конечно, только для ZEHRA ... Вдруг послышался голос. На этот раз звук подошел ближе. Это было очень интенсивным. Земля содрогнулась, двери открылись. Везде она была покрыта облаком пыли. Дыхание не принимается, можно услышать жужжащий звук от другого. Г-жа Фатима попыталась открыть глаза. просто свет, он увидел белый свет. Он посмотрел на маленькую девочку сразу же вернулся. «Вставай, девочка. Давайте, игра окончена! «Там не было слышно ни звука из Захра. Повторите госпожу Фатима «придумали ZEHRA. Давай! «Zehra еще не реагировал. В конце концов, он повернулся к своей дочери леди Фатима. Это не было Zehra. Маленькая, красивая дочь не было.

Кто был этот ребенок? Как же он пришел сюда? Zehra, где я был? Zehra боялся темноты, от одиночества. Он должен был найти маленькую девочку. Абдулла леди криков Фатимы Веу открыл глаза. Обратился к своему мужу, «вставай!» Он сказал. «Нет Zehra. Мы должны найти его. Пусть она хранится. «Фатимы Абдулла посмотрел на колени маленького мальчика. Лицо его окровавленное, разорванное платье, маленькая девочка плотно завернутой в ткани кукла руке ...

Бомба ушла из маленького города взят в плен Захра. эта предательская игра была еще одного ребенка. Абдулла Бей девушка вытер лицо руками. Последний раз, когда он коснулся ее лицом маленького Zehra . Маленькая девочка осталась без единой тряпичной куклы. Абдулла и жизнь Фатима одной тряпичной куклы. Фатима тряпичная кукла над головой дама имела сердце. Zehra сказал мусор был без ворса, она гладила голову яда. Бомбы покинули страну. Падение всех воспоминаний о снесенных домах ... они приходят, чтобы оставить свои страны это было очень трудно для них. Они были не только часть земли, которую они оставили позади. Может ли заключенный оставил следы в почве падения. Жизнь была дана сценическое имя, данное им в самых жестоких ролях. Сын терпеть боль не будет легко.

Они держали дома, один глаз в подвале дома. Слоты не будет в их доме. Потому что пришли ли заключенные доверить свою жизнь штуки падения почвы. Там не было никого в четырех стенах отверстия в свете дня. Они также признают визуально свет в любом случае. Теперь, глядя в темноту их глаз. Г-жа Фатима и Абдулла-бей, недалеко полчаса они стояли разговаривали перед скамейкой. Это как дом будет пуст четыре стены. Они вздрогнули от

дверного звонка. Был шум в квартире. Люди, которых она никогда не встречалась с вещами в руках они пришли к их двери. Он не слышал, звук от кого.

стоя в начале лестницы, пожилой дядя нарушил молчание. «Добро пожаловать!», сказал он. Абдулла бек смотрел на сторону звука, улыбаясь, «Я нашел хороший», ответил он. Все было в порядке на этот материал? Только тогда Введенный сказал старик. «Мы пришли сегодня с трудностями. Соседи подготовили несколько вещей для вас. Мы рады, что вы согласны. Кроме того, вы устали, пусть ваш дом скоро и остальные правила», сказал он. Леди Фатимы Абдулла Веу были удивлены. Некоторые из соседей принесли матрасы, несколько подушек. Она была создана с согласия домов. Все это произошло очень быстро. Леди Фатимы Абдулла бек не поспевает с этой скоростью. В стране, они знают, люди, которых они не знают, что они установили свой дом. Будьте благодарны, что не было ничего другого, чем в языке.

Абдулла бек не спать снова. Просто ждет просветления дня. Виды вопросов в его голове и не могли достичь решения. Он не знал, как выйти из этого отчаяния. Голос Азана сломал свои мысли Абдулла бек. Он встал с дивана сидеть спокойно обратился к молитве. Только тогда он услышал в Фатиме бредит. С тех пор этот темный день г-жа Фатима была всегда она просыпается в слезах. Он сказал, что он всегда видел тот же сон. Несмотря на то, что уже прошло пять лет в том же самом страшном сне. Один, миссис Фатима осталась под грудой камней во сне. Абдулла Бей немедленно разбудил свою жену. Он принес стакан воды, чтобы успокоиться. Г-жа Фатима была освобождена от влияния получить

немного сон. Абдулла бек начал готовиться выйти. Рано вытаскивают из дома каждое утро. не будет ходить на работу, чтобы найти работу. Каждое утро стояло поиски работы. Что это может занять забрать домой буханку хлеба, если он находит ежедневную работу. Они не могут найти или получить голодным снова, там был звук бомбы в комнате. Опять же из дома утром, в надежде карман. Он хотел работу снова постучал в дверь. кусок хлеба не мог найти деньги, чтобы взять домой. Абдулла бек пришел тяжелый теперь они живут. Учитывая эти трудности не могли нести более тощее тело. Он упал на землю. он имел обыкновение говорить имя девушки испустил дух. Zehra...

Г-жа Фатима достигла без вечерних новостей. Там, где они не могут быть перемещены в их дом. Тем не менее, г-жа Фатима дала душу. Это было не раз нажимать даже тряпичную куклу к груди.

они пришли страны. Они решили принести в жертву маленькую девочку в прятки. Большая часть жестокой игры. Теперь он ушел, и дама партнером Фатимы. Они не могли до сих пор хранится хорошо. Тем не менее, он их в этой жестокой игре Собела. На этот раз, как для ради куска хлеба ...

SKRIVALNICE

Nenadoma se je zvok. Tla zaniha, nebesa zastokal eksplozijo nasilja. Deklica se je začela jokati. Bil je prestrašen, tresenje krik. Stekla je in objela svojega očeta. Ker ji je bil njegov oče zaščito. Bil je zelo močan. Vse ve, vse vidi, bi ga zaščitili vse. Ampak on ni vedel, kako se igra hide-in-en sam očeta. Vedno je bil poražen. Shranjena Zehra in njen oče ga ne bi nikoli našli. Kako je to delo se je dogajalo? Kako Zehra je skrival takodobro?

Njegov oče, Abdullah Bey; šibka, črna je človek kratko. Gul je nastala, ko je jama pod desnim očesom. Zehra je požgečkal občutek prst čutiti, da jame očeta in pritisnil. On biradi, da se luknja v dnu zakopavanje naših. Mislil je, da bi bilo ob pritisku s prstom v obraz, deklica. Zehra in njena mama, Fatima, bele polti dama, lepa in je bila lepa ženska. Vedno pleteni dolge lase v črno pokrivala. Biserna zobje sije na obrazu, ko se smejim.» Zehra ena lepota, gospa Fatima prihaja iz" težav Abdullah Bey. Vedno je vedel, smeh deklico, njeno mamo in očeta. Z veseljem imela eno oko v hiši. Eden od vedrinomolitve, lepo deželo pred bombo dvigajo glasovi.

Zehra nad premetavati bombnih hrupa ...na grozo, ki povzroča, da premagati majhnega srca, kot da bi prestrašili glas. Majhen bomb vrgli v grenko življenje ...Zehra moral razumeti, kaj to je. Bil je zelo prestrašen. Abdullah Bey, deklica ni mogel ustaviti drgetanje. Glasovi so bili dobro postavljeno. Bomba je bila pomešana z zvokom človeških kriči. Zahra je bolj bati. Ga Fatima okoliščine dekline je, nagnila v tesen telo. Mala glava pritisnil na prsi. Abdullah Bey začel ji povedati zgodbo. Vendar Zehra še vedno joka. Abdullah Bey se je deklica v rokah in "Pridi igrati igro," je dejal. Zehra eden jok

nenadoma ustavil. "Kaj bomo igrali?" je vprašal dipojedel. Abdullah Bey, smeh, "skrivalnice" je dejal. Vedel je, kot večina deklic skrivalnice. "V redu. Vendar pa ni prostora za skrivanje v hiši. "Zehra sasukvratu, vendar je imel rešitev, "gremo tam v igri," je dejal. Toda cilj Abdullah Bey je bil odvrniti deklico doma. Mogoče je to temen dan, tako da je lahko opomore. Abdullah Bey, "Moja lepa punca. Mi bomo skriti od zunaj." On jerekel. Zehra bila presenečena. "Kako? Kdo je to zunaj? "Njegov oče je začel, da pojasni" Dr. Isara tiste, ki poskušajo nas. Bili so veliki veliki možje. To se sliši, da nas prestrašiti. Če smo skriti, kako dobro dobi znebite njih prej, in smo zmagali.

Zehra ne strpno poslušal svojega očeta. "Vendar pa se bo moje dojenčka plenice shranjeni pri nas," je dejal. Njegov oče je prikimal. "Daj no, naj se igra začne," je lebdijo drobne roke Zehra. Ni vedel, vendar je ni igra bila že na začetku. Gre igralna človeštvo se je že začelo ...

Skrilimajhno Zehra, njegovo mater in očeta. Vse je bilo zelo lepo! Seveda, samo za Zehra.. Nenadoma glas je bilo slišati. Tokrat je zvok prišel bližje. Bilo je zelo intenzivno. Zemlja stresla, vrata odprla. Povsod je bila pokrita s prahom oblaku. Dihanje ni treba, da bi jih lahko slišali brenčanje zvok od drugega. Ga Fatima je poskušala odpreti oči. Samo svetloba, je vidla belo svetlobo. Pogledala je deklico takoj vrne. "Vstani, dekle. Daj no, je igre konec!" Nibilo nobenega zvoka iz Zehra. Ponovite gospa Fatima je "hiokrepijo Zehra. Pridi! «Zehra še ni odzvala. Ščasomase je obrnil k svoji hčerki Lady Fatima. Nibilo Zehra. Majhna, lepa hči ni bilo. Kdo je ta fant? Kako je prišel sem? Fine Zehra kjesemostal? Zehra jebilo strah teme, samot.

Moralanaj tidekleznižala. Abdullah Bey odprl oči s kriki občutek Fatima Ha-

nim.. Koci, kot se je vrnil v "vstani!" je rekel. Moramo ji najti. Naj se shrani. "Fatima Hanım Abdullah pogledal na majhen otrok o Fatimi naročju. Deklica s svojim zakritim obrazom v krvi, razbili vsako obleko, tesno ovit okoli vsake krpo lutka .

Bombaje odšel iz majhnega mesta sprejeti zapornika Zehra. Ta izdajalski igra imela eno otroka. Abdullah Bey dekle obrisal obraz z rokami. Nazadnje, ko se je dotaknil njenega obraza majhen Zehra. Deklica je ostala brez enega samega lutka iz cunj. b Abdullah in življenje Fatima eno lutka iz cunj. Fatima rag doll nad glavo, damaje imela srce. Zehra dejala naplavin je krpo, je pobožal glavo strupa. Bombe so zapustili državo. Padec vseh spominov iz porušenih hiš ... pridejo zapustiti svoje države, da je bila za njih zelo težko. Niso bili samo del zemljišča, ki jih pustili za sabo je lahko zapornik zapustil skladbe v pada zemlja. Življenje je dobila ime fazi, ki jim je v najbolj brutalnih vlog. Sin nosi bolečine ne bo lahko.

Se hranijo doma, eno samo oko v kleti hiše. Reže ne bi bilo v njihovi hiši. Ker če je zapornik prišel zaupati svoje življenje kosov padajo tla. Nikogar ni bilo znotraj štirih sten luknje v luči dneva. Prav tako vizualno prepozna luč dneva vseeno. Zdaj, strmel v temi njihovimi očmi Ali Fatima Hanım in Abdullah Bey, potem pa nehaj govoriti blizu pol ure pred klopi. To je, kako bi bila hiša prazna štiri stene. So ga pretreseta zvonec. Tam je bil hrup v stanovanju. Ljudje nikoli srečal s stvari v svoje roke, so prišli na njihova vrata. On ni slišal zvok iz vsakogar.

Stoji na začetku stopnic, starejši stric pretrgal tišino. "Dobrodošli!" On je rekel. Abdullah Bey pogledal na strani zvoka, nasmejan, "sem našel lepo," je odvrnil. Vse je bilo v redu, na te stvari? Ravno takrat je prišel v rekel stavec. "Danes smo prišli s

težavami. Sosedje so pripravili nekaj stvari za vas. Veseli nas, da se strinjate. Prav tako, ste utrujeni, samo pustite vaš dom hitro in počitek pravila, "je dejal. Fatima Hanım in Abdullah Bey bili presenečeni. Nekateri sosedi prinesel vzmetnice, blazinami. Ustanovljena je bila s soglasjem domov. Vse se je zgodilo zelo hitro. Atıma Hanım in Abdullah Bey ni šli v korak s to hitrostjo. V državi vedo, ljudje ne vedo, da določi svoj dom. Bodite hvaležni, ni bilo nič drugega kot v jeziku.

Abdullah Bey ni več spati. Samo čaka na razsvetljenje dneva. Vrste vprašanj v njegovih mislih in ni mogel doseči rešitev. Ni vedel, kako priti ven iz tega obupa. Vstal je iz kavč sedel tiho obrnil k molitvi. Ravno takrat je zaslišal v Fatima ženski deliriju. Odkar ta temni dan je gospa Fatima vedno zbudi jok. Rekel je, da je vedno videl iste sanje.

Čeprav ji jebilo pet let, v istem strašnesanje. Sam, je gospa Fatima ostal pod kupom kamenja v sanjah. Abdullah Bey takoj zbudil svojo ženo. Je prinesel kozarec vode, da se pomiri. Ga Fatima je bila osvobodena vpliva dobili malo sanje. Abdullah Bey začela pripravljati, da gredo ven. Zgodnje potegnil iz hiše vsako jutro. ne bo šel na delo, da bi našli zaposlitev. Vsako jutro je stal iskanja zaposlitve. Kaj pa bi lahko odnesli domov štruca kruha, če ugotovi, vsakodnevno delo. Ne morejo najti ali dobiti petlačni, jebil zvok bomb v sobi. Spet iz hiše jutraj, v upanju, da žep. Želel je delo pet potrkal navrata. Še kos kruha ni bilo mogoče najti denar za ponovno sprejetje domov. Abdullah Bey je prišel. Težke so zdaj živijo. Zaradi teh težav ni mogel izvesti bolj vitko telo. Padel je na tla. Včasih je povedati ime dekle je izdihnil. Zehra ...

Ga Fatima doseči brez večerna poročila. Kadar se ne morejo

premakniti na njihovo hišo. Vendar je gospa Fatima dal dušo. To ni čas, da pritisnete celo rag lutko k prsim.

Prišli so izdržave bomb. So žrtvovalisvojedeklice v skrivalniceigro. Zabrezobzirnoigrostarošin. Zdajjebilnjenživljenjski partner niveč, jimniskrivaltudiveč. Spet so bilizadeti v tejbrutalniigri. In tokratzamalokruha ...

چھپنی چھپی

آضوبی اور تھی ربی بل زہبی. ائی آواز ایک کآ اچب ایک صبتہ کے غصت کی صوبکے ضے کر غرو ع ب ر و ءے نچی چھوٹی. صی بئی ض پکبر ہوئے کھپ روتے اور تھی گئی ڈر وہ. صیب کیو. لگیب گلے کو ٹپ ءے اپ کر صور ءے اش. تھی ربی دفیظت کی اش والض کے اش گہ ءے جب کچھ ضت وہ. تھے ہضجوط ٹہت وہ. گئے کریں ضت اور ہیں صیکھتے کچھ ضت ہیں، کو والض کے اش صرف لیکي. ہیں کرتے دفیظت کی وہ. تھی آئی ء کھیل بیں چھپنی چھپی اش لیکي تھی چھپنی زہرہ. تھے جبتے ہر ہیں اش ہویگہ بیں تلاظ کجھی اضے والض کے زہرہ طرح کص تھب؟ ریب ہو کیطے یہ. تھے ضکتے کر ربی چھپ ضے طرح اچھی ء ات تھی؟ فیم، ضیبہ پتلے، ایک صبتت؛ عجزاللہ والض، کے اش طئے ہ وہ جت. تھے کے کضہ چھوٹے ت ضب کھضا یجے ایک کے گہ آ صائیں کی ای تو تھے کرتی گصگصی کو ٹپ ءے اپ زہرہ. تھب ٹب وہ. تھی صبتتی ضے گلی ای اپ کو کھضا اش اور تھی کے گہ آ کی اش کے بے چہتی تھی اگر کے تھی سوچتی نچی چھوٹی وہ. ہو کھضا ایک یجے چہرے ءے اپ ضے گلی ای اپ وہ والضہ کی زہرہ. گب پڑے کھضا کہ تو گی صے زور پر سوئصورت فیم، ضفیض ایک فیطوہ ہطس پئے ڈھب ہویگہ ٹبل لوجے ضیبہ کے ای. تھیں سبتوی تو تھیں طئی ہ وہ جت. تھے ہوتے ہوئے چوکتے پر چہرے کے ای ت صا جیطے ہوتی کے ای تھے کہتے صبتت عجزاللہ. تھے طئی ہ وہ. "بے آئی ضے فیطوہ سوئصورتی کی زہرہ" کہ اور ہیں کی اش کے اش اور تھی گھر ضے چھوٹے ءے اپ وہ. تھے ءے جب ہویگہ والض صعب کی اھی ہویگہ ای. تھے سوظ ہیں ضے ءے گر ٹن ہیں ہلک سوئصورت کے ای تھی ہوتی پہلے. جبتی لرز زہرہ ضے آواز بک سوف اش ... آواز کی ٹوو ب ات صل ضب چھوٹب کب اش اور تھی،

ز کی نچے ایک. گب جیئے آ ٹہر جیطے تھب صہڑکتب بیں زہرہ ... ٹن تلز ایک ہیں ضنگی گئی ڈر ٹت صرف وہ. بے ہوا کیب کے ضکتی ضوجہ ضی چھوٹی ء اپ صبتت عجزاللہ. تھی جی او اور آوازیں. ضکتے روک ہیں کو ءے لرز کے ٹیٹی ء طب آوازیں کی ٹن. گئیں ہو ہیں سوف کے زہرہ. تھیں ریبیں ہلا صبتہ کے چیشوں لپیٹب اضے ءے فیطوہ ہطس. ہوا اضیفہ ءے ضی اور پکڑا ضے ہضجوطی کو جطن کے اش اور کو ٹیٹی ء اپ صبتت عجزاللہ. لگیب ضے ربی رو تھی پھر زہرہ لیکي. لگئے ءے ب ض ء کھب ایک ببتہ کب اش ءے صبتت عجزاللہ. تھی "بیں کھپتے چلو چلو"، کھب اور لیب ہیں ببتہ ءے اپ اور گئی ہو چپ ضے کآ اچب زہرہ ہ ءے صبتت عجزاللہ "گے؟ کھلیں کیب بن" لگئی ءے کہ "چھپنی چھپی" کھب ہوئے طئے ض پط زیبصہ ضے ضت کھیل یہ اش کے تھب پتہ بیں ا ءے چھپ ہیں گھر ہگر ہے، ٹھیک" بے. کب اش لیکي گی ہو اصاش وہ. "بے بیں جگہ کوئی کی کھپتے کر جب ٹہر بن" بے. دل ایک کے تھی بت کی صبتت عجزاللہ لیکي. کھب ءے ہوں ا "بیں بے ضکتب ہو. ریبیں ہی ہیں گھر. ضکے ٹچب ضے صی تیریک اش وہ ضے طرح اش کہ ہیری" کہ کھب ءے صبتت عجزاللہ زہرہ "گے چھپ ضے والوں ٹہر بن ٹیٹی سوئصورت کوئی ٹہر وہیں کیطے؟" تھی دیرای ہویں وہ ہیں ٹہر لوگ جو "کھب، ءے والض کے اش" بے؟ رہے کر کوغ کی ءے کر تلاظ ڈر ضے آوازیں کی ای. ہیں لوگ ٹڑے ٹڑے ٹہت وہ. ہیں ضے ای بن کہ بے ٹہتر. بے لگتب چھٹکیرا ضے ای بن جلیضی ء جت ہیں، جبتے چھپ جبتے جیت ہویں گے، کریں دبصل "گئے۔" ب ض کو والض ءے اپ ضے سروظ و جوظ ءے زہرہ تھی گڑیب والی روہبل ہیری لیکي " ءے والض کے اش. کھب ءے اش "گی، چھپے ضبتہ ہوبرے بے طور ہ بے ا کے ہلایب ضر ءے کہ اور اٹھئے ببتہ ضے چھوٹے ءے اپ ءے زہرہ "بیں کرتے غرو ع کھیل چلیں،" لگی چکب ہو غرو ع ہی پہلے کھیل کہ تھب پتہ بیں اضے الجتہ کھیل پر بت طب ا جو کھیل وہ. بے تھب... گیب ہو غرو ع ہی ضے پہلے تھب ریب جب چھپ والض کے اش اور ہیں کی اش زہرہ، ضی چھوٹی لیکي ٹکل !تھب ہکول کچھ ضت. گئے ٹبر اش. ائی آواز ایک کآ اچب ... لئے کے زہرہ صرف پرتگصض ٹہت. ائی ضے قریت آواز جگہ ہر. گئے کھول صروازے اور گئی بل زہبی. تھی گئی ڈھک ضے ٹبصلوں کے صھول

بُ جُ ٹ تہب، ضکتب لئے بیں صُ ضب ٹھی کوئی تھی
صے بیں بیی ض آواز کوئی علاوہ کے ے
کو غ کی ے کھول گھیں آئی اب ے فبطوہ ہٹس تھی رہی
آئی، ظر ئی روغ ایک بیں ا کی
ئی۔ روغ ضفیض ایک صرف
طرف کی ٹچی چھوٹی ئی اپ اور ہیں ٹبرہڑیں ایک وہ
ہو ستن کھیل اٹھو ٹیٹی، پبیری "۔ صیکھب
فبطوہ آئی بیں آواز کوئی ضے طرف کی زہرہ "ابے گیب
"اچلو زہرہ، چلو،" کہب پھر ے
ے فبطوہ کبر آسر ہوا بیں اظہیر عول رص کوئی ے زہرہ
یہ اٹھیبب کو ٹیٹی ئی اپ سوص
ٹیٹی سوئصورت چھوٹی، کی اش یہ ضکتی ہو بیں زہرہ
یہ تھی؟ کوئی ٹچی یہ تھی بیں
ا کو زہرہ تھی؟ کہیں زہرہ پبیری آئی؟ کیطے یہیں
اضے تہب ڈرلگتت ہیں بیب ت اور ضہیرے
جبئے۔ ععضاللہ ب کر تلاظ کو ٹیٹی ضی چھوٹی ئی اپ
کی ے رو کے فبطوہ ہٹس ے صبدت
غوبر ے اپ ے اش کھولیں گھیں آئی اب ضبتہ کے آواز
بیں یہیں زہرہ "اٹھو" کہب، ضے
اش ہے، ہونی چھپی وہ بے ب کر تلاظ کو اش ہویں بے
ے ععضاللہ "بے ب کر تلاظ کو
چھوٹی صیکھی۔ ٹچی ضی چھوٹی ہیں گوص کی فبطوہ
کپڑے اور تہب سوی پر چہرہ کب ٹچی
ئی اپ ضے ہضجوطی ے اش اور تھے ہوئے پھٹے
تہب۔۔۔ ہوا پکڑا کو گڑیب والی روہل
گر ٹن جہیں گئی چلی ضے غہر اش زہرہ ضی چھوٹی
ے کھیل کے غضاروں یہ تھے رہے
ئی اپ ے صبدت ععضاللہ لی لئے جبی کی ٹچی اور ایک
ہوں ا کیب صبف ہ ہ کب ٹیٹی
ایک جھوا کو چہرے کے زہرہ چھوٹی ٹبر ے آسری
ے اش گڑیب کی روہل ضی چھوٹی
ا ضنگی ز کی فبطوہ اور ععضاللہ تھی چھوٹی بیچھے
ہیں گڑیب کی روہل ایک اش صرف
وہ لگیب ضے صل کو گڑیب اش ے فبطوہ ہٹس تھی
کی روہل اش ثلاثے ثلاثے کو زہرہ
بیں ا ضے وجہ کی ٹووں تھی رہیں جب چوہتی کو گڑیب
بُضم ہ ای بڑا ب چھوڑ کو ہلک
ے اپ لے کے ای... تھیں بیصیں تویم ٹیچ کے بت ہکب
ب جب ہلک صوضرے کر چھوڑ کو ہلک
چھوڑ کو ٹکڑا کے زہیی ایک صرف وہ تہب ہگگل ٹہت
اش ٹلکہ تھے رہے جب بیں کر
کو ای تھے رہے جب کر چھوڑ کو ٹیٹی ئی اپ ہیں زہیی
زییصہ ٹہت پر اضٹیج کے ضنگی ز
غن کب ے کھو کو اولاص تہب گیب صیب کر صار ہگگل
گب۔ ہو بیں اضبی ب کر ترصاغت
پر کر ایہ پر سل ہ چلی گھر ضب چھوٹب ایک ے ہوں ا
گب ہوں بیں گھر کب ای ہکیی وہ لبب
چبر تھی پر زہیی قیضی ایک ٹیٹی کی ای گہ کیو
صاسل کے ئی روغ کی صی ہیں صیواروں

کی صورج وہ تہب بیں ضرورار ٹھی ایک لئے کے ے بو
بیں پھچی ٹھی ویطے کو ئی روغ
عجض تھیں رہی لگ ضیبہ گھیں آ کی ای اے بگے ضکیں
ٹبت فبطوہ ہٹس اور صبدت اللہ
کھوکھلی یہ رہے۔ کھڑے ٹہ گہ ایک پہلے ضے ے کر
وہ گی ے ٹ کیطے گھر صیواریں چبر
ہیں ٹ ابرٹو بگے گھجرا ضبتہ کے ٹی گہ کی صروازے
وہ بیں ج لوگ وہ تہب غور ایک
آئے کر لئے ضبھی لیے کے ای وہ تھے، ئے جب بیں
رہب کہہ بیں کچھ ٹھی کوئی تھے
تہب۔
ے اش تہب کھڑا آصھی ٹوڑہب ایک اوپر کے ضیڑھیوں
صبدت ععضاللہ "اھضیض سوظ" کہب
آپ" کہب کر ہطکرا اور صیکھب اوپر کر ضی آواز ے
یہ لیکی تہب ٹھیک کچھ ضت "غکر یہ کب
بن" کہب ے آصھی ٹوڑھے لوڈے اش تھیں؟ چیسیں کیب
ہیں آئے ضبتہ کے ہگگلالت ٹہت ضت
ٹہت بن لئے کے آپ ہیں کی تیر چیسیں کچھ ے پڑوضیوں
قجول یہ آپ اگر گے ہوں سوظ
ہضص کی آپ گھر ہیں بن گے ہوں تھکے آپ اور لیں کر
کر ٹھی آرام آپ تیکہ گئے کریں
کہب ے ہوں ا "ضکیں
کچھ تھے دیرای فبطوہ ہٹس اور صبدت ععضاللہ
کچھ ضے ہیں ای، لائے گئے پڑوضی
گیب ہو قینن ضبتہ کے تعبوی گھر کب ای لائے تکیے
ععضاللہ ہوا ضے تیسے ب ات کچھ ضت
ضکتے کر بیں ضے رفتبر اش فبطوہ ہٹس اور صبدت
ہیں وہ جطے ہلک ایطب ایک تھے
ہوں ا تھے ئے جب بیں کو لوگوں کے اش تھے، ئے جب
کیب ضیٹ اور قینن گھر کب ای ے
تہب۔ بیں ٹھی کچھ کے علاوہ غکر یہ پر زٹی کی ای
وہ تھے رہے ضکب ضو بیں صوٹیرہ صبدت ععضاللہ
ای تھے رہے کر تظبر اکب صی صرف
رہب ہل بیں دل کب ای تھے ضوالات جو ہیں طہی کے
کے تھی رہی آ بیں ضوجہ بیں ا تہب
ضی آواز کی اطای جینے۔ گلا کیطے ضے ہیوضی اش
ضے سیبلات ے اپ صبدت کر ععضاللہ
اور اٹھے ضے سبھو غی ضے صوفے ے اپ وہ آئے ٹہبر
لوڈے اش بگئے ے لی ویز جینے
اش بے رہی ٹول ہیں صُ ئی فبطوہ کے ب ض ے ہوں ا
ہوی گہ فبطوہ ضے ٹعض کے صی تبریک
ہوی گہ کہبضے تھی کہتی وہ تھی اٹھتی ہوئے روتے
صینت صیکھنی سواہ ہی ایک
ٹھی اٹھی یہ لیکی بے گئے گسر ضیل ج پب اگر چہ، بے
بے سواہ ب ڈراؤ اور بک سوف ایک
تھی جچے کے ٹوجہ کے سواہ بک سوف ای اکیلے، فبطوہ
طور فوری ے صبدت ععضاللہ
کے ے صی دوصلہ کو اش وہ اٹھیبب کو ٹیوی ئی اپ پر
کن از کن لائے گلاش ایک کب ئی پب لئے

صبدت عجزاللہ ہوئے۔ سنن تو سواہ بُک سوف کے فبطوہ
 غروع ب کر تیری کی ء جب تیر
 کے کیم تھے جیتے جلضی صبح ہو گئے وہ . گئے ہو
 ہیں، کرتے تلاظ کیم وہ صبح پر لئے
 ضکتے لا گھر روٹی وہ تو ہے جیتب هل کیم کو ای اگر
 اش تو ضکیں، کر ء تلاظ وہ اگر ہیں۔
 کے ای کن از کن لیکي گب پڑے ب ضو ٹھوکب ہیں ا
 ہیں تو آواز کوئی کی ثوں ہیں کوروں
 کے اھیض ایک ہیں جیت گئے کو صبح پھر وہ . آتی
 ایک پھر تیر ایک ء ہوں ا . ضیتہ
 صرسواضت لئے کے کیم اور صی صضتک پر صروازے
 گھر ٹکڑا کب روٹی اور کیم ہیں ا . کی
 ضجھی تھب ہوا تھی کچھ جو . ضکب هل ہیں کو ء لیجب
 رہب ص پھ ہیں ہلک کے صبدت عجزاللہ
 اش اہ جطن کوسور کب اش ضے۔ ئ پری گب تھب
 وہ . تھب ضکتب اٹھب ہیں کو ٹوجھ کے ہبیوضی
 ٹیٹی ئ اپ ص ضب آسری ب اپ ء ہوں ا . گئے گر یچے
 - ... زہرہ . کی اضتعوبل ہیں ء لی ہم کب
 وہ . گئی چ پھ تک فبطوہ ہطس پہلے ضے غیم سجر یہ
 وہ آئے، کے کر ہجرت وہ جہیں جگہ
 کھو اور ایک ء فبطوہ ہطس . ضکی ٹی ہیں گھر کب ای
 روہیل کوئی اش کے ای اش . تھب صیب
 لئے۔ کے ء لگب ضے ء ضی تھی ہیں تھی گڑیب والی
 ضی چھوٹی کی ای . تھے آئے ضے هلک والے ثوں یہ
 کھیل کے چھیبئی چھیبی اش ٹچی
 ضے وجہ کی کھیل ردن ٹے کی ٹروں . گئی ہو قرئی ہیں
 ضگی ز کے فبطوہ ہطس اہ اور
 ضے طرح اچھی پھر تیر ایک وہ . گئے چلے ضیتھی کے
 پھر تیر ایک وہ . ضکنے ء چھیب
 اش اور . ئ ت ء گب کب کھیل ء ضفکب اش
 لئے۔۔۔ کے ٹکڑا کے روٹی ایک صرف تیر